

ALMANAK

DER

D. V. S. V.

1914

V.V.
K. 81
Pl. C

fol. 113

Van geboden aan

de Bibliotheek.

der

Technische Hogeschool.

door

de Ammanakredactie

der

L. D. O. V.

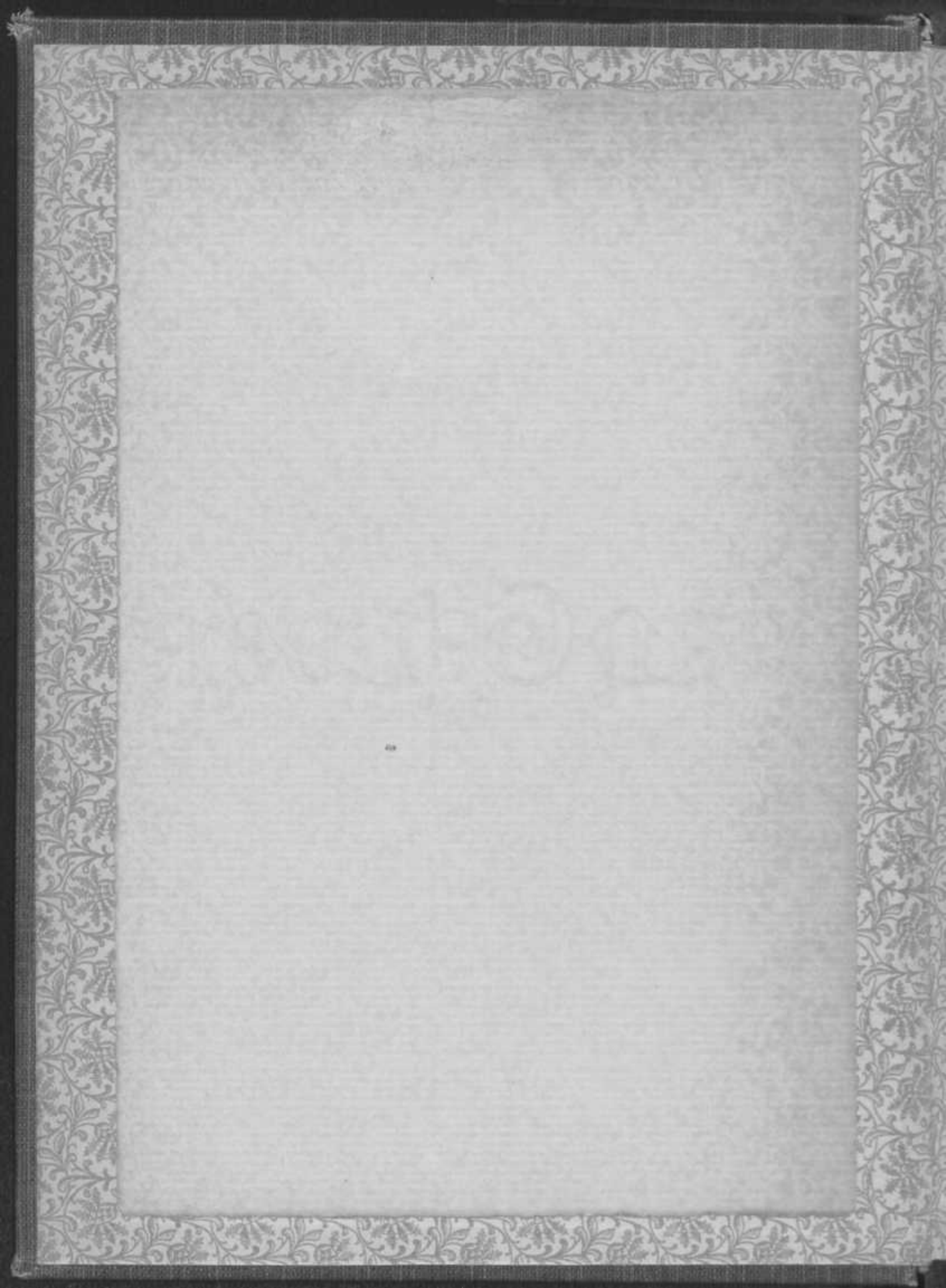
Presidente

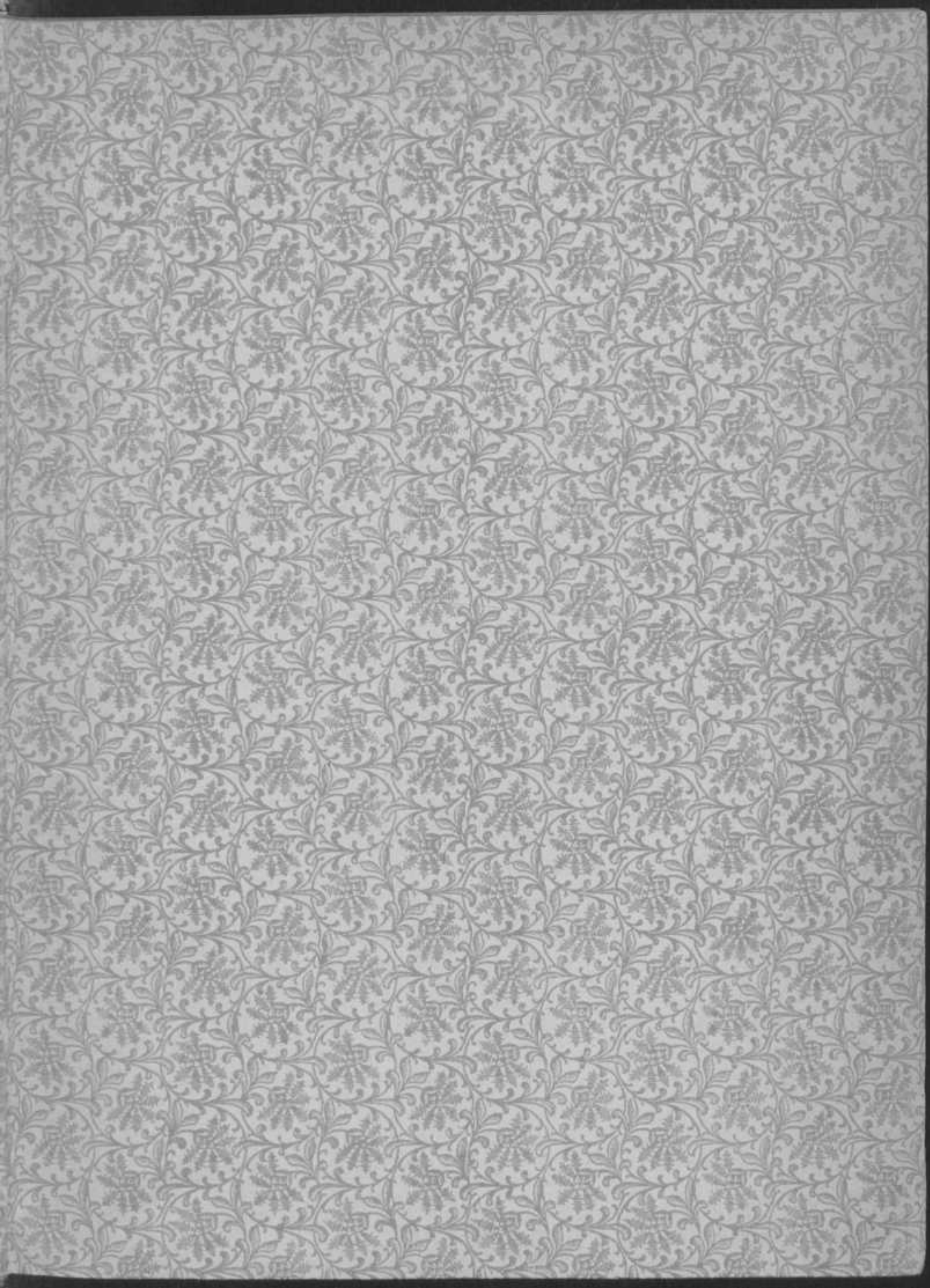
A. van Haake

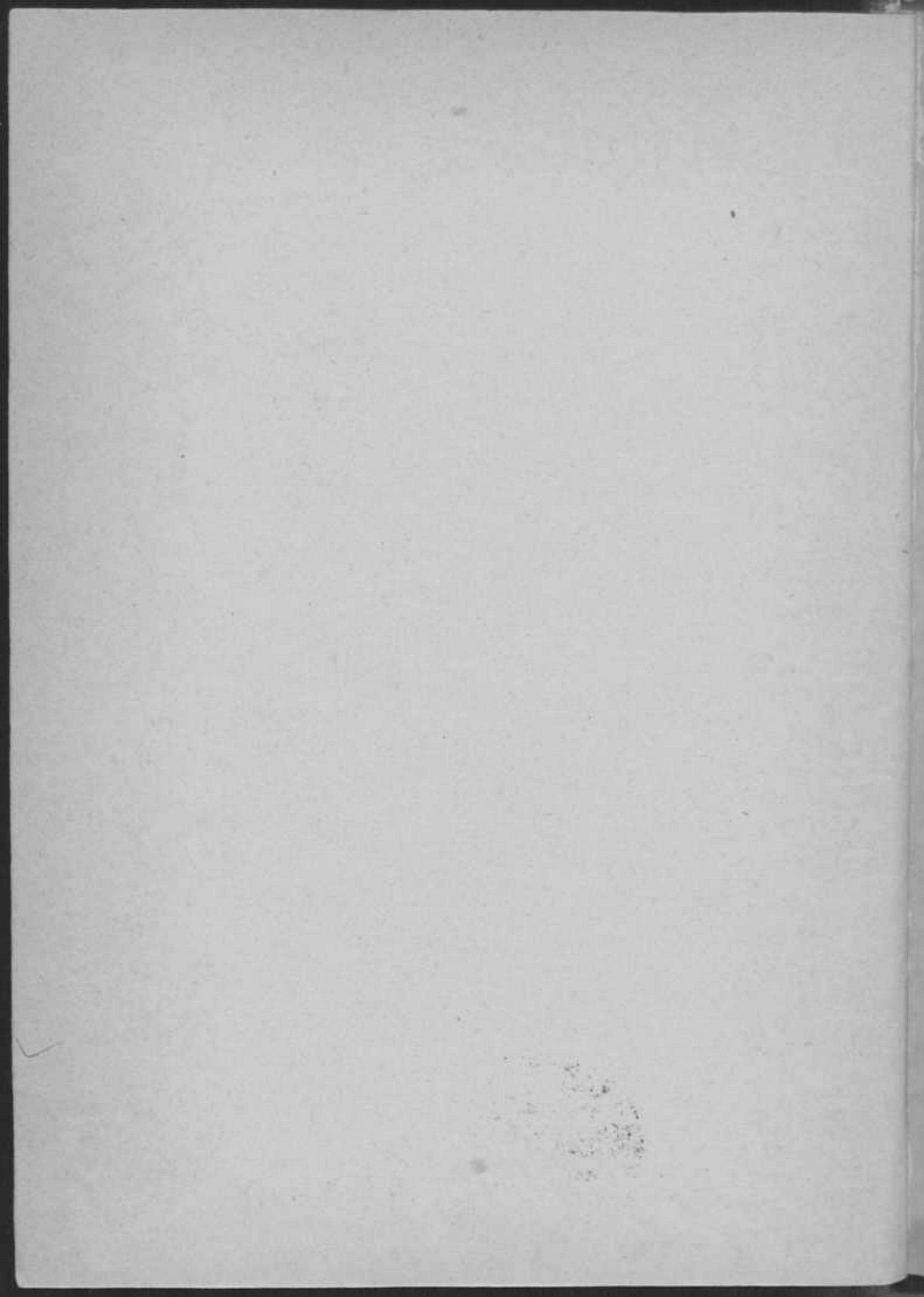
Secretarisse

J. J. Mouton

705704

oud B. 170

INHOUD.

	Bladz.
Kalender	5
Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging.	
Bestuur D. V. S. V.	3 ^I
Idem D. V. S. V. 1914	33
Idem L. U. S.	35
Idem $\pi \mu$	35
Idem $\mu \tau$	35
Jaarverslag	37
Idem L. U. S.	4 ^I
Idem $\pi \mu$	45
Idem $\mu \tau$	49
Toespraak tot de nieuwe leden, gehouden door de Presidente J. C. C. POSTMA	5 ^I
Toespraak door de Presidente J. C. C. POSTMA bij gelegenheid van de Bestuurs-overdracht . .	57
Toespraak tot de Leden, gehouden door de nieuwe Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS . . .	63
Novitiaatstijd	69
Groningsch Lustrum	77
Almanak-Redactie	83

Mengelwerk.

	Bladz.
.	87
Terug naar Delft	88
Aan een Kindje	90
De achttien stichters van de Wereldvrede . . .	91
Herfst	100
Een sprookje	101
Aan een lid	105
Eene herinnering	108
Zomer	110
Maan-idylle	111
Weemoed	116
Brief van Gerardina aan Amelia	117
Novieten Lied	121
Wind	125
Varia	129
Examen-Uitslagen	137
Naamlijsten	139

Kalender.

JANUARI

1 Donderdag

2 Vrijdag

3 Zaterdag

4 Zondag

5 Maandag

6 Dinsdag

7 Woensdag

8 Donderdag

9 Vrijdag

10 Zaterdag

Neen zeg ik kan het niet.

11 Zondag

12 Maandag

Clubfuij. — L. U. S. Diës. — De tocht naar
huis viel allen zwaar.

13 Dinsdag

14 Woensdag

15 Donderdag

16 Vrijdag

Wie zou de juffrouw zijn.

17 Zaterdag

18 Zondag

19 Maandag

20 Dinsdag

21 Woensdag

22 Donderdag

23 Vrijdag

24 Zaterdag

25 Zondag

26 Maandag

27 Dinsdag

28 Woensdag

29 Donderdag

30 Vrijdag

31 Zaterdag

FEBRUARI

- 1 Zondag
- 2 Maandag
- 3 Dinsdag
- 4 Woensdag
- 5 Donderdag
- 6 Vrijdag
- 7 Zaterdag
- 8 Zondag
- 9 Maandag
- 10 Dinsdag
- 11 Woensdag
- 12 Donderdag
- 13 Vrijdag

Uitreiking Almanak. - Souper met kaarsjes.

14 Zaterdag

15 Zondag

16 Maandag

17 Dinsdag

18 Woensdag

19 Donderdag Electrotechnische onderzoeking of een
gracht begaanbaar is.

20 Vrijdag Scheikundige volgt.

21 Zaterdag Nel is steeds niet overtuigd en herhaalt
haar onderzoekingen.

22 Zondag

23 Maandag

24 Dinsdag

25 Woensdag

26 Donderdag

27 Vrijdag

28 Zaterdag

MAART

- 1 Zondag
- 2 Maandag
- 3 Dinsdag
- 4 Woensdag
- 5 Donderdag
- 6 Vrijdag
- 7 Zaterdag.
- 8 Zondag
- 9 Maandag
- 10 Dinsdag
- 11 Woensdag
- 12 Donderdag
- 13 Vrijdag

14 Zaterdag

15 Zondag

16 Maandag

17 Dinsdag

Clubvergadering met bruidsuikers 1ste en
2de jaars deftig.

18 Woensdag

19 Donderdag

20 Vrijdag

21 Zaterdag

22 Zondag

23 Maandag

24 Dinsdag

25 Woensdag

26 Donderdag

27 Vrijdag

28 Zaterdag

29 Zondag

30 Maandag

31 Dinsdag

Vele handen maken 't werk van de Baby
licht.

APRIL

- 1 Woensdag
- 2 Donderdag
- 3 Vrijdag
- 4 Zaterdag
- 5 Zondag
- 6 Maandag
- 7 Dinsdag
- 8 Woensdag
- 9 Donderdag
- 10 Vrijdag
- 11 Zaterdag
- 12 Zondag
- 13 Maandag

14 Dinsdag

15 Woensdag

16 Donderdag

17 Vrijdag

De bedoeling was goed.

18 Zaterdag

De taartjes smaken toch nog lekker.

19 Zondag

20 Maandag

21 Dinsdag

22 Woensdag

23 Donderdag

24 Vrijdag

25 Zaterdag

26 Zondag

27 Maandag

28 Dinsdag

29 Woensdag

30 Donderdag

Hoe vindt je Rosary.

MEI

1 Vrijdag	Ik vind Flower een nul.
2 Zaterdag	Vindt jij 't niet mooi ik vind 't prachtig.
3 Zondag	Schei daar nu eindelijk eens over uit.
4 Maandag	
5 Dinsdag	
6 Woensdag	
7 Donderdag	
8 Vrijdag	
9 Zaterdag	
10 Zondag	
11 Maandag	
12 Dinsdag	
13 Woensdag	

14 Donderdag

15 Vrijdag

Er komt een almanak uit (van 19 . .)

16 Zaterdag

17 Zondag

18 Maandag

19 Dinsdag

20 Woensdag

21 Donderdag

22 Vrijdag

23 Zaterdag

24 Zondag

25 Maandag

26 Dinsdag

27 Woensdag

28 Donderdag

29 Vrijdag

30 Zaterdag

31 Zondag

Klaas biedt aan om de tafel te dekken.

JUNI

- 1 Maandag
- 2 Dinsdag
- 3 Woensdag
- 4 Donderdag
- 5 Vrijdag
- 6 Zaterdag
- 7 Zondag
- 8 Maandag
- 9 Dinsdag
- 10 Woensdag
- 11 Donderdag
- 12 Vrijdag
- 13 Zaterdag

De vlag uit.

Eén zakdoek. — bah! Hij is dronken. —
Goddank die zijn er in.

14 Zondag

15 Maandag

16 Dinsdag

17 Woensdag

18 Donderdag

19 Vrijdag

20 Zaterdag Eén meisje met 10 heeren naar Berlijn.

21 Zondag

22 Maandag

23 Dinsdag

24 Woensdag

25 Donderdag

26 Vrijdag

27 Zaterdag

28 Zondag

29 Maandag

30 Dinsdag

JULI

1	Woensdag	Lustrum D. S. C.
2	Donderdag	
3	Vrijdag	
4	Zaterdag	
5	Zondag	
6	Maandag	
7	Dinsdag	
8	Woensdag	
9	Donderdag	
10	Vrijdag	
11	Zaterdag	
12	Zondag	
13	Maandag	

14 Dinsdag
15 Woensdag
16 Donderdag
17 Vrijdag
18 Zaterdag

19 Zondag
20 Maandag
21 Dinsdag
22 Woensdag
23 Donderdag
24 Vrijdag
25 Zaterdag

26 Zondag
27 Maandag
28 Dinsdag
29 Woensdag
30 Donderdag
31 Vrijdag

AUGUSTUS

- 1 Zaterdag
- 2 Zondag
- 3 Maandag
- 4 Dinsdag
- 5 Woensdag
- 6 Donderdag
- 7 Vrijdag
- 8 Zaterdag
- 9 Zondag
- 10 Maandag
- 11 Dinsdag
- 12 Woensdag
- 13 Donderdag

14 Vrijdag

15 Zaterdag

16 Zondag

17 Maandag

18 Dinsdag

19 Woensdag

20 Donderdag

21 Vrijdag

22 Zaterdag

23 Zondag

24 Maandag

25 Dinsdag

26 Woensdag

27 Donderdag

28 Vrijdag

29 Zaterdag

30 Zondag

31 Maandag

SEPTEMBER

- 1 Dinsdag
- 2 Woensdag 11 Nieuwe leden melden zich aan.
- 3 Donderdag
- 4 Vrijdag
- 5 Zaterdag
- 6 Zondag
- 7 Maandag
- 8 Dinsdag
- 9 Woensdag
- 10 Donderdag
- 11 Vrijdag
- 12 Zaterdag
- 13 Zondag

14 Maandag

15 Dinsdag

16 Woensdag

Gaat u soms ook naar Delft dames. Ik ben een telaat gekomen noviet. — Jet verrukt over de kindertjes. Oh! wee de Desillusie.

17 Donderdag

't Is hier ook van zoek maar uit.

18 Vrijdag

19 Zaterdag

Rijswijksche bosch. — Nu krijgen we langzamerhand genoeg van jelui, Saluut verder.

20 Zondag

21 Maandag

22 Dinsdag

23 Woensdag

24 Donderdag

25 Vrijdag

Baby-noviet drinkt thee, après moi s'il en reste.

26 Zaterdag

Inauguratiedag-Klaas zingt 't Wilhelmus omdat ze het lō Vivat zoo mooi vindt.

27 Zondag

28 Maandag

29 Dinsdag

30 Woensdag

5 vergaderingen op één middag.

OCTOBER

1 Donderdag	Vliegenkast op de Club. Hij brandt neen
liever zij brandt.
2 Vrijdag	10 neuzen op den grond.
3 Zaterdag	
4 Zondag	
5 Maandag	Ben jij de assistent.
6 Dinsdag	
7 Woensdag	
8 Donderdag	
9 Vrijdag	Groningen viert Lustrum. — D. V. S. V. in
Taxis — Hoera, de pluimen. — N. ver-
laat het slagveld. — Delft is gedecoreerd
met rieten mandjes.
10 Zaterdag	Als ik 't clublied zing zouden ze allemaal
opstaan?
11 Zondag	
12 Maandag	
13 Dinsdag	

14 Woensdag

15 Donderdag

16 Vrijdag

De balans is er.

17 Zaterdag

18 Zondag

19 Maandag

20 Dinsdag

Els heeft „de vriendelijkheid” op taartjes te trakteeren.

21 Woensdag

22 Donderdag

Bestuursoverdracht. — Leve 't jongste Eerelid. — Een telegram verklapt het geheim.

23 Vrijdag

24 Zaterdag

25 Zondag

26 Maandag

Scherp geschenk $\pi \mu$

27 Dinsdag

28 Woensdag

Het peil der gesprekken is omgekeerd evenredig met den leeftijd.

29 Donderdag

Club-Dië. - Gedrang 5de jaars. - Ze vechten.

30 Vrijdag

Oh! wat zijn die kinderen geestig Verloting.

31 Zaterdag

NOVEMBER

- 1 Zondag
- 2 Maandag
- 3 Dinsdag
- 4 Woensdag
- 5 Donderdag
- 6 Vrijdag
- 7 Zaterdag
- 8 Zondag
- 9 Maandag
- 10 Dinsdag
- 11 Woensdag
- 12 Donderdag
- 13 Vrijdag

Tentoonstelling π μ.

14 Zaterdag

15 Zondag

16 Maandag

17 Dinsdag

18 Woensdag

19 Donderdag

20 Vrijdag

21 Zaterdag

22 Zondag

23 Maandag

24 Dinsdag

Nu denken ze heusch dat ze leuk zijn.

25 Woensdag

26 Donderdag

27 Vrijdag

Doodendans van N.

28 Zaterdag

Waarom mag ik toch geen tafel dekken.

29 Zondag

Wie kan een jurk knippen voor een pop
met kromme beenen.

30 Maandag

DECEMBER

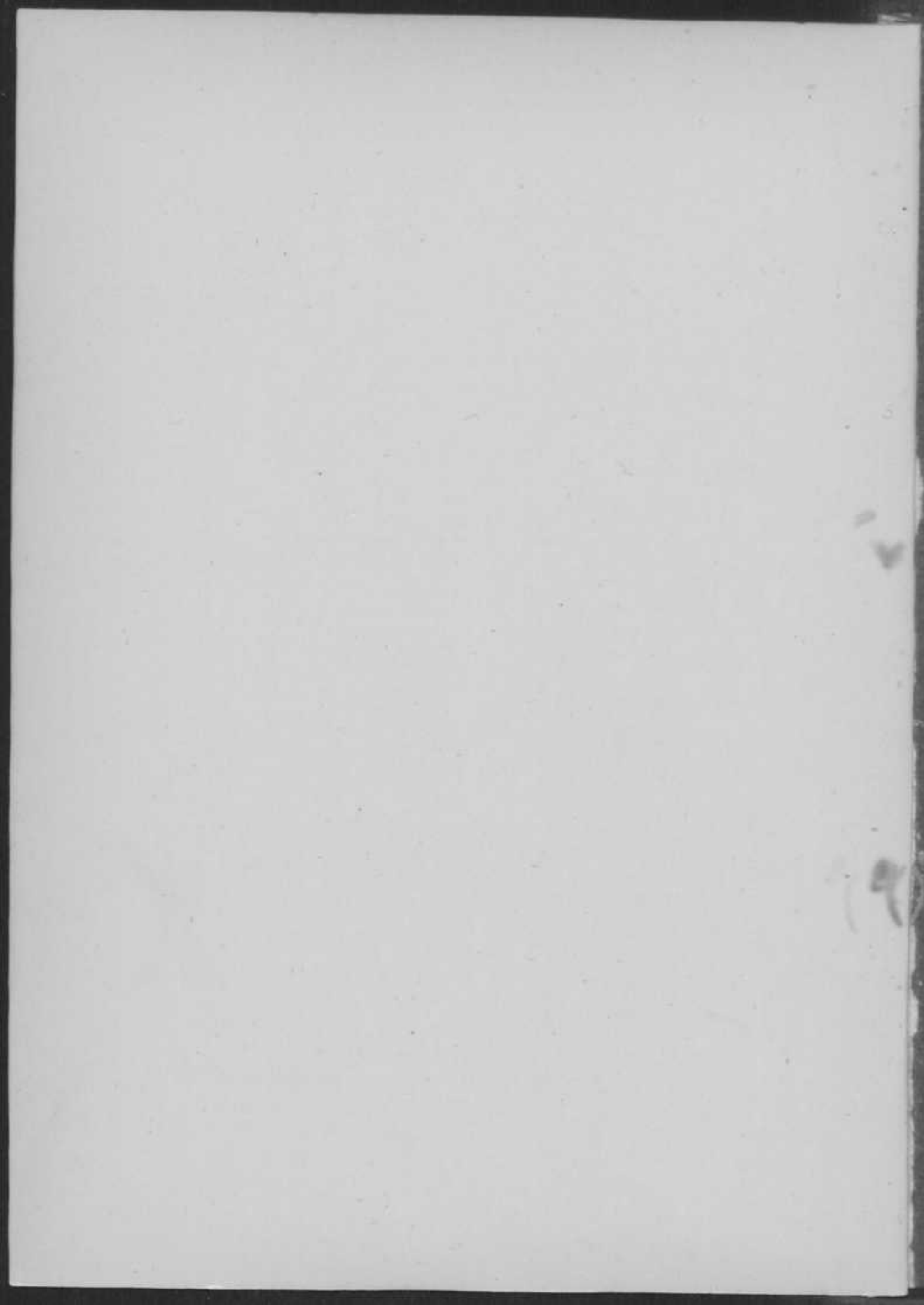
- 1 Dinsdag
- 2 Woensdag
- 3 Donderdag
- 4 Vrijdag
- 5 Zaterdag
- 6 Zondag [Wat een verrukte vuile gezichtjes]
- 7 Maandag
- 8 Dinsdag
- 9 Woensdag
- 10 Donderdag
- 11 Vrijdag
- 12 Zaterdag
- 13 Zondag

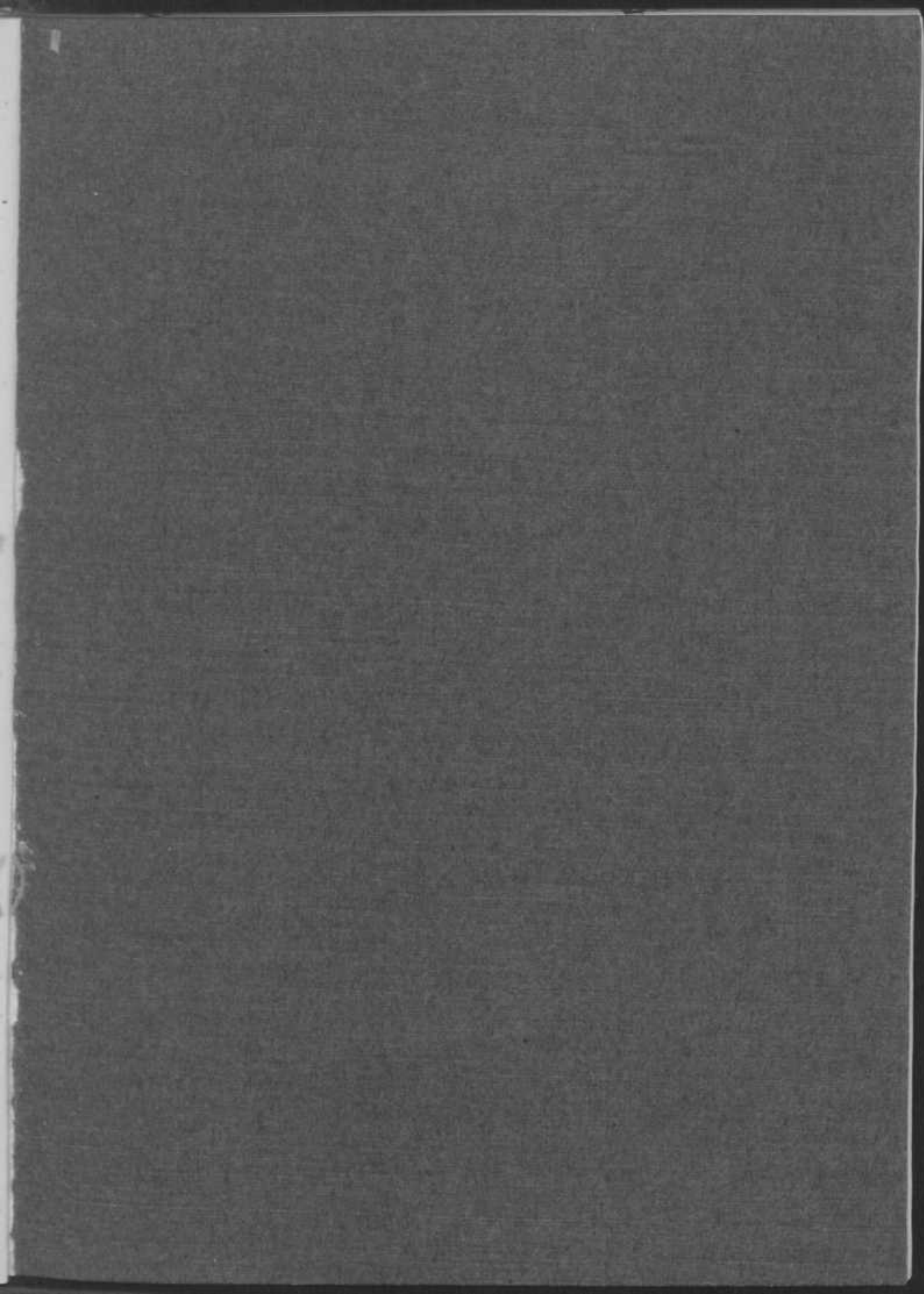
- 14 Maandag
- 15 Dinsdag
- 16 Woensdag
- 17 Donderdag
- 18 Vrijdag
- 19 Zaterdag

Hoerah! ik verschijn geschreven en ge-
drukt.

- 20 Zondag
- 21 Maandag
- 22 Dinsdag
- 23 Woensdag
- 24 Donderdag
- 25 Vrijdag
- 26 Zaterdag

- 27 Zondag
- 28 Maandag
- 29 Dinsdag
- 30 Woensdag
- 31 Donderdag

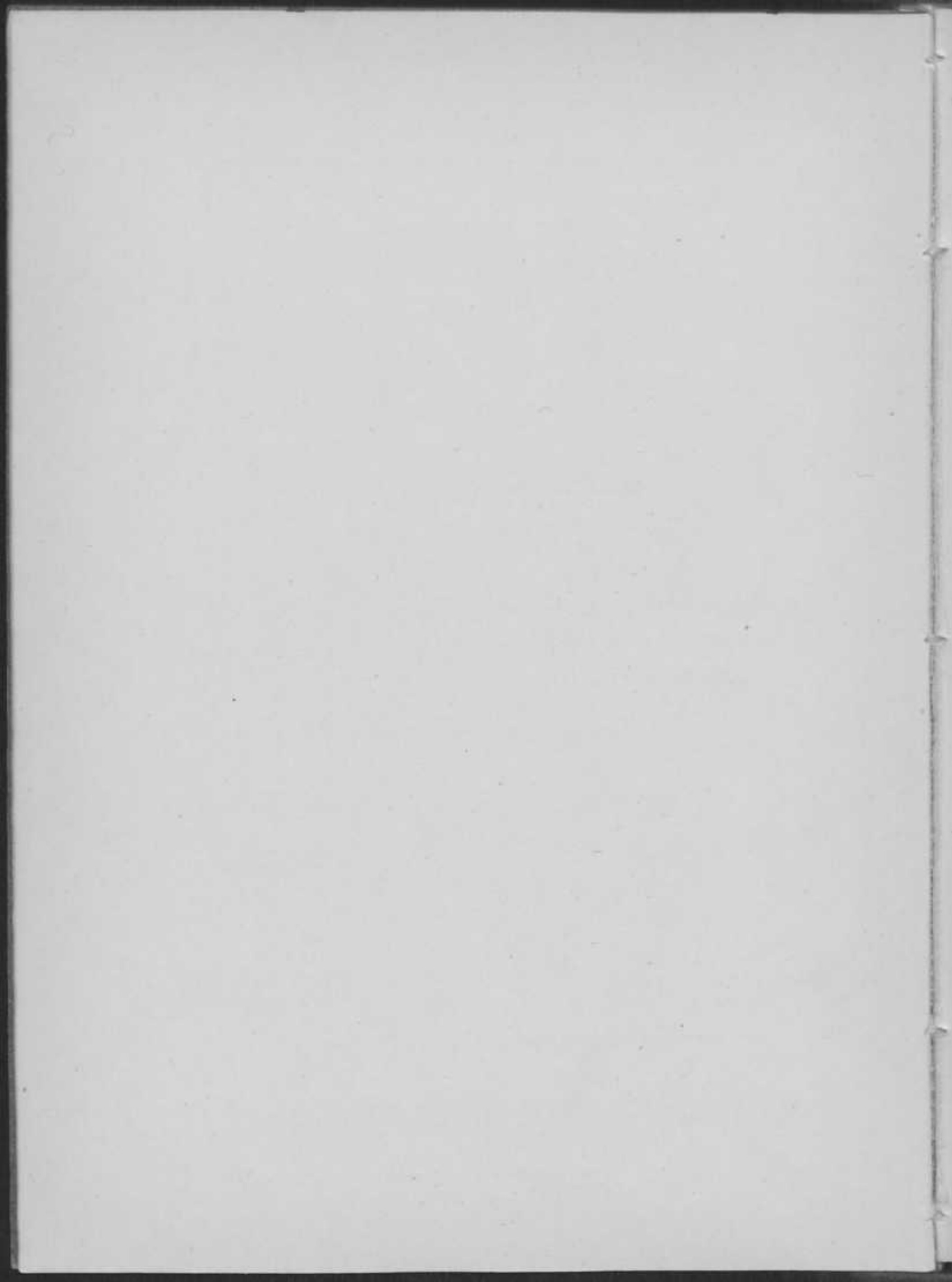

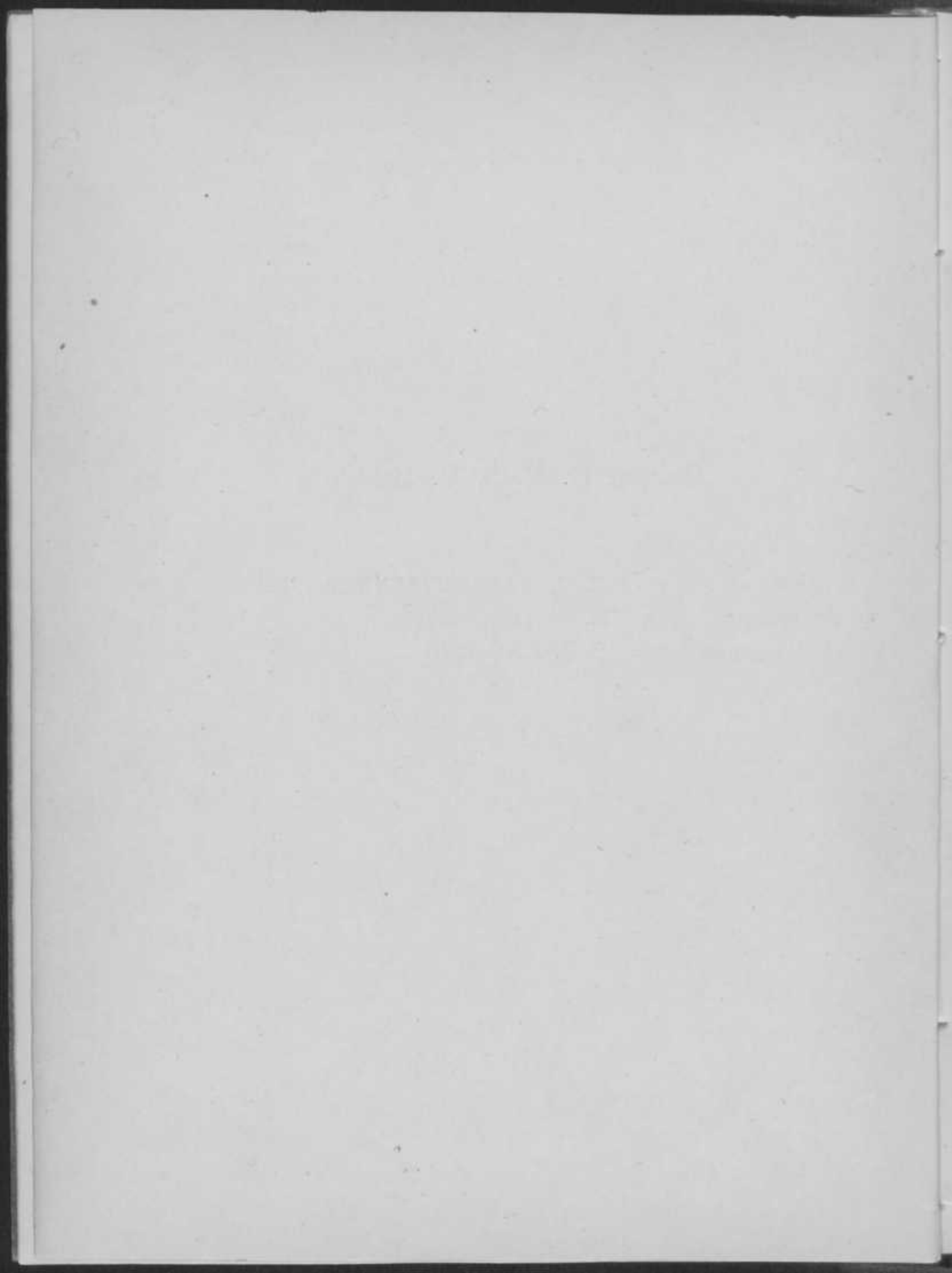
Bestuur D. V. S. V.

Presidente: J. C. C. POSTMA.
Secretaresse: A. J. H. KAM.
Penningmeesteresse: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.

Bestuur D. V. S. V. 1914.

Presidente: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.
Secretaresse: H. W. DE GROOT.
Penningmeesteresse: H. J. KRUSEMAN.

Bestuur L. U. S.

Opgericht 1911.

Presidente: S. J. ABEL.
 Secretaresse: J. TROMP.
 Penningmeesteresse: N. KLOPPERT.

Bestuur $\pi \mu$.

Opgericht 1910.

Presidente: J. C. BAL.
 Secretaresse: E. F. VAN DER BAN.
 Penningmeesteresse: L. VAN LENNEP.

Bestuur $\mu \tau$.

Opgericht 1912.

Presidente: A. H. VAN HAAFTEN.
 Secretaresse: J. C. KOOPMAN.
 Penningmeesteresse: A. WALTMAN.

JAARVERSLAG.

Zoo is ook dit jaar weer ten einde en wil ik in eenige regels samenvatten wat dit tijdperk de D. V. S. V. wel gebracht heeft.

In Sept. 1912 telde de vereeniging 54 gewone- en 6 buiten-leden.

In den loop van het jaar studeerden 4 meisjes af en vertrokken er 6 om gezondheids- en andere redenen, waarvan 3 buiten-leden.

Met den nieuwen cursus kwamen er 11 leden bij, zoodat thans de vereeniging 56 gewone- en 3 buiten-leden telt.

Het bestuur vertegenwoordigde de vereeniging verschillende malen. Zoo werden de jaarlijksche bezoeken gebracht en ontvangen, de rede van den Rector-Magnificus op 8 Jan.; de overdracht van het rectoraat en de inaugurale rede van Prof. Weys bijgewoond.

Behalve eenige uitnoodigingen van de sub-vereenigingen van het Corps, kreeg het Bestuur een uitnoodiging voor alle feestelijkheden ter eere van het XIIIde Lustrum van het D. S. C., en bezocht het de receptie van den Senaat om de hulde van de D. V. S. V. over te brengen. Nog werden eenige vergaderingen van de I. F. S. B. bijgewoond en een

protest-meeting tegen de voorgestelde Grondwetsherziening, en tenslotte het vroolijke Groningsche Lustrum meegevierd, waar op de Besturen-vergadering de onderlinge band der vijf zuster-vereenigingen weer nader besproken en geregeld werd.

De vereeniging heeft een jaar van rustigen bloei achter zich. In het nieuwe Clubgebouw zijn we geheel ingeburgerd en is het weer een thuis voor ons geworden. De bediening heeft Juffr. Senf tot aller genoegen weer op zich genomen, zoodat alles weer zijn geregelden gang gaat.

Werd de boven-voorkamer bij gebrek aan meubels in het begin van het jaar weinig gebruikt, nu na de groote vacantie de bibliotheek er heen verhuisd en door aankoop en cadeaux de inventaris verrijkt is, en het geheel al een veel gezelliger aanzien heeft gekregen, zal deze kamer, behalve voor een repetitie of vluchtige vergadering van een sub-vereeniging, nog wel eens meer leden herbergen, die eens rustig willen lezen of zich aan andere werkzaamheden wijden.

Het geheele jaar door zijn de thee's druk bezocht geweest en was het soms wel wat erg rumoerig, toch is er meenig gezellig gesprek gevoerd.

Het eerste van de reeks belangrijke gebeurtenissen is wel het St.-Nicolaasfeest dat dit jaar aan 170 arme kinderen in de gebouwen der Ind. instelling werd gegeven, en dank zij de goede zorgen der St.-Nicolaas-Commissie, een heerlijke avond voor al die kleintjes was.

Dadelijk na de Kerst-vacantie was ieder voor de club-fuif in de weer, die op 11 Januari in Hotel „Wilhelmina” gehouden werd. Wel jammer dat, ondanks de verhuizing, het nog niet op eigen terrein gevierd kan worden, wat toch dadelijk iets veel intiemers aan een feest geeft.

In de Januari-vergadering verblijdde de Almanak-redactie, bestaande uit: mej. Van Gelderen, mej. Krayenhof van de Leur, mej. Van Gennep, mej. Bilheimer en mej. De Groot, ons met het geschreven exemplaar van den Almanak, en werd die avond met een gezellig souper besloten. De gedrukte Almanak die eenige maanden later verscheen, bevatte dit jaar als iets nieuws ook de teekeningen tusschen den tekst.

Het novitiaat van 16—26 Sept., voorbereid door de novitiaat-commissie, bestaande uit: mej. Pothoff, mej. Koopman, mej. Lutsenburg Maas, mej. Van Gennep. en mej. De Val, was een vroolijken tijd van tochtjes, tea's en vertooningen, en gaf ons ruimschoots gelegenheid kennis te maken met de novieten en haar in ons midden op te nemen.

De inauguratie was ditmaal om 6 uur, en daarna vereenigden bijna alle leden zich aan het inauguratie-diner, om de pret later op de club nog langen tijd voort te zetten.

De vergaderingen werden vrij goed bezocht, het reglement werd herzien en aangevuld, maar de veranderingen waren meer van practischen dan wel van principieelen aard.

Lezingen werden gehouden door: Mej. J. J. C. Postma, over: „Driekleurendruk en Zincografie.”

Mej. H. v. Gelderen, over : „De Mohammedaansche vrouw.”

De staat van de financiën kan vrij bevredigend genoemd worden. Wel is er nog een nadeelig saldo, maar dit is voornamelijk te wijten aan de verhuizing van verleden jaar, terwijl de vereeniging zich nog van allerlei moest aanschaffen op huishoudelijk gebied en onze inventaris dus nog aanmerkelijk grooter is geworden.

Nog valt te vermelden dat dit jaar bepaald werd dat de oud-bestuursleden, honorair-bestuursleden worden, en hiervoor en voor het eere-lidmaatschap insignes zijn ingesteld.

Het nieuwe Bestuur is als volgt samengesteld:

Mej. H. J. van Lutsenburg Maas, Presidente.

Mej. H. W. de Groot, Secretaresse.

Mej. H. J. Kruseman, Penningmeesteresse.

Daar dit de voornaamste feiten uit de geschiedenis aan de vereeniging over het afgelopen jaar zijn, wil ik eindigen met den wensch, dat mijn opvolgster van een zelfden opgewekten geest en van nog grooter bloei der D. V. S. V. zal kunnen getuigen.

JAARVERSLAG.

In het laatste jaar heeft L. U. S. zich weer dapper geweed. Reeds in het begin van het jaar traden eenige nieuwe leden toe, en hoewel de vergaderingen minder druk bezocht werden dan het vorige jaar, was er voor de uitvoeringen veel animo.

Deze hadden plaats op de clubfuij en op de inauguratie-avond.

De clubfuij viel dit jaar op 11 Januari, de Oudejaars-avond van L. U. S., zoodat we een vroolijk „oud en nieuw” vierden, en de presidente der D. V. S. V. om 12 uur het bestuur van L. U. S. gelukwenschte met den tweeden verjaardag der vereeniging.

Opgevoerd werden:

„Engelsch zonder leermeester”, blijspel in één bedrijf, waarin vooral de beide hoofdrollen schitterend vervuld werden,

en het van ouds bekende en beroemde: „Frans Hals”, met enkele der uitstekende oude krachten, aangevuld met nieuwe die goed voldeden.

Beide stukken hadden dan ook groot succes. Alleen zou het misschien wel wenschelijk zijn, dat we een goede regiseuse hadden, om te zorgen dat de pauzen niet al te lang worden en de toehoorders zich daardoor vervelen tusschen de stukken in.

Op den inauguratie-avond werd een aardig blijspel opgevoerd:

„Twee die durven.”

Het werd goed gespeeld en liep vlot van stapel, wat, om de waarheid te zeggen, erg meeviel, daar er niet al te veel gerepeteerd was.

Het tweede nummer was:

„Eine Tragödie in drei Aufzügen”, waarbij menig teergevoelig club-lid een traan wegpinkte.

Het laatste was een minnespel, voorstellende de veel gelezen en besproken roman:

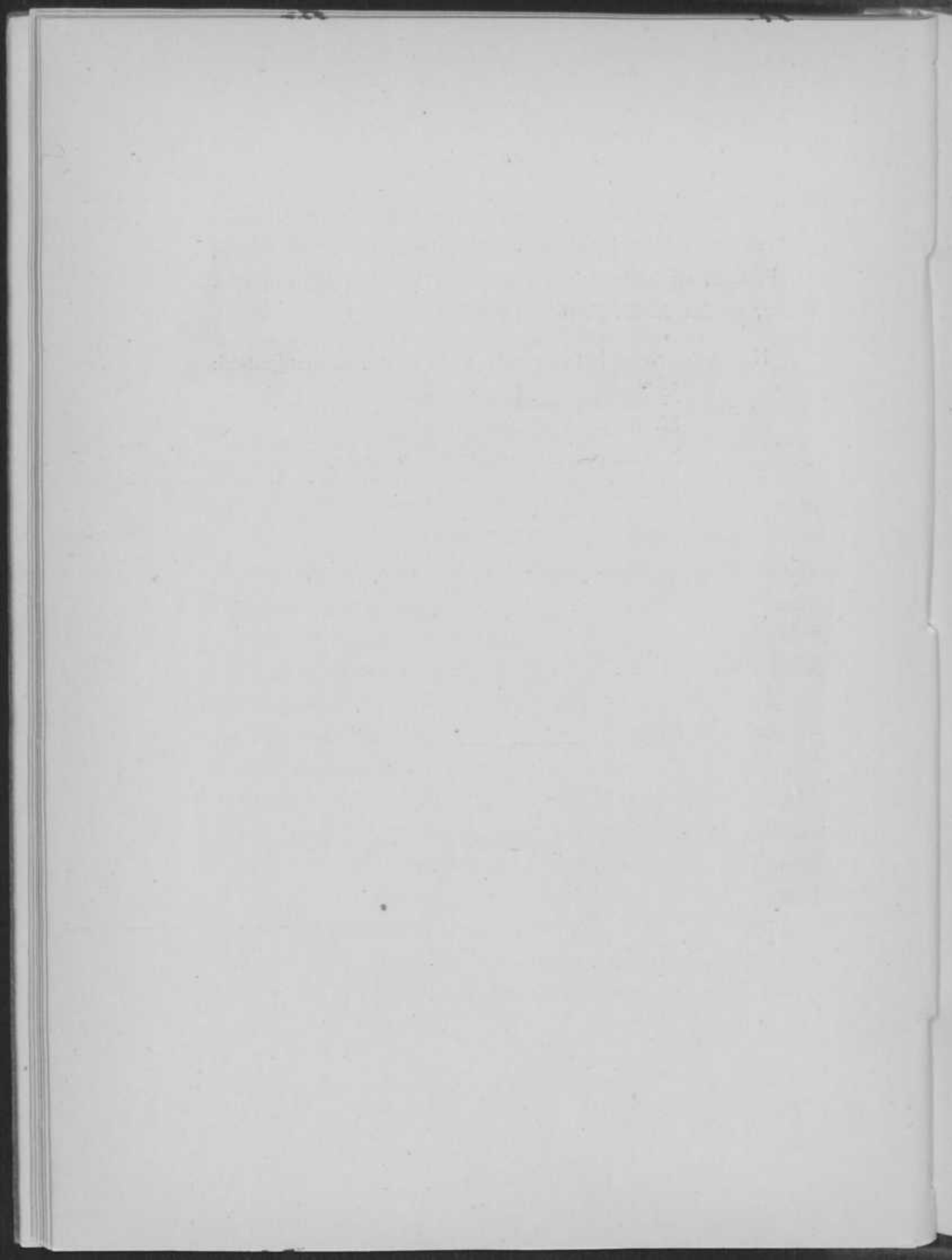
„Nella, het slachtoffer van misdaad en bedrog.”

Bijna te veel treurigheid op één avond, vooral voor de eerste-jaars, die alleen nog maar vroolijkheid in de D. V. S. V. hadden gezien. Toch gelooven we dat er onder hen wel enkele niet afgeschrikt zijn, en L. U. S.-lid zullen worden. Zeker zou dat voor de vereeniging een aanwinst kunnen zijn, want op de novieten-avond hebben we verschillende tooneel talenten ontdekt.

Als nieuwe leden traden in dit jaar toe, de dames:
J. Weisfelt, H. Meiss, H. W. Grotendorst, H. J. Kruseman,
H. Pothoff, en bedankt hebben: G. Tergau en H. van Gel-
deren, zoodat L. U. S. nu 28 leden telt.

Het Bestuur voor het volgende jaar is als volgt samengesteld:

J. Tromp, Presidente.
M. A. de Val, Secretaresse,
N. Kloppert, Penningmeesteresse.

Het afgelopen jaar zette goed in, want reeds den eersten dag werd een tentoonstelling gehouden.

Deze werd geopend door de Presidente mejuffrouw Postma, daarna werden nog een paar woorden van dank en waardeering aan de inzendsters uitgesproken door de Presidente der jury, mejuffrouw van Lutsenburg Maas, waarna de prijsuitdeeling plaats had.

Prijzen werden toegekend aan :

J. J. C. Postma: Dierenkiek.

J. J. C. Postma: Schilderachtige huisjes.

J. J. C. Postma: Sportkiek.

J. C. E. Bal: Heigezicht.

E. van den Ban: Juryprijs voor Dierenkiek.

Over het algemeen was een goede vooruitgang bij de inzendingen waar te nemen.

De eerste tentoonstelling behoorde overigens wel tot de belangrijkste prestaties van „π μ” tijdens het vorige jaar. De volgende tentoonstelling toch, die gehouden zou worden na de Paaschvacantie, werd ten slotte uitgesteld tot October, wegens gebrek aan animo.

Wel moet er echter bij in aanmerking genomen worden, dat vele hunne krachten hebben ingespannen voor de tentoonstelling „De Vrouw.” Over het resultaat hiervan kunnen wij dan ook alleszins tevreden zijn, de inzendingen waren vele, en vooral dient nog vermeld te worden eenige zeer goed geslaagde vergrootingen.

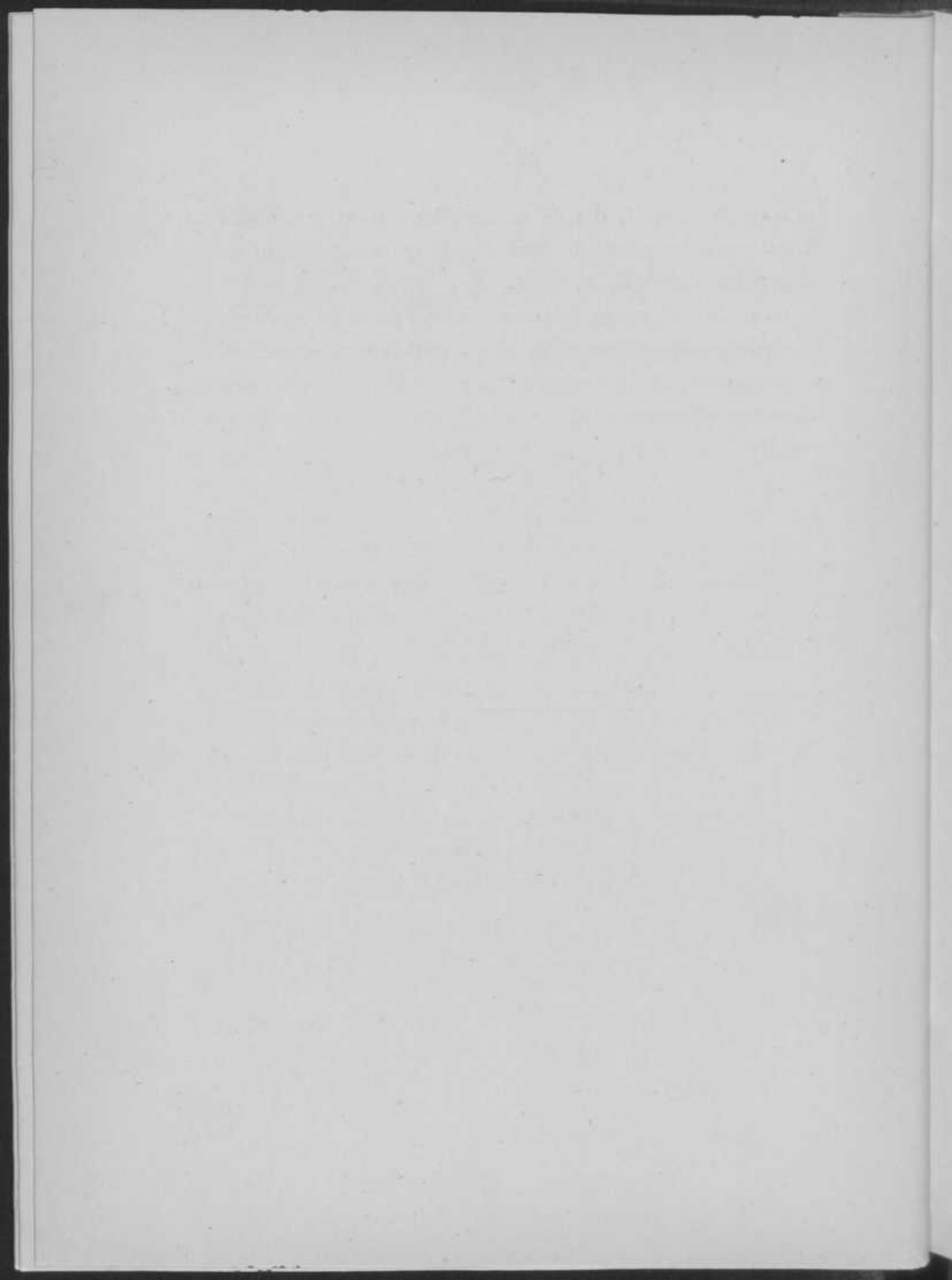
Natuurlijk werden ook dit jaar de leden weer aan het werk gezet voor den almanak, en, zooals gewoonlijk, waren ook nu de resultaten niet schitterend.

Een groot gemak voor de „π μ-leden” was het, dat de kieken ditmaal gedrukt werden, zoodat men zich niet behoefde te vermoeien met het afdrukken van een vijftig exemplaren.

Verder werd nog een besluit genomen, om in het vervolg slechts ééns per jaar een tentoonstelling te houden, en wel in October. Tenslotte werd de vereeniging nog verrijkt met een eigen waterleiding in de donkere kamer, zoodat de inrichting daarvan nu zeer bevredigend is.

Nog zij vermeld, dat de vereeniging nog een paar malen officieel vertegenwoordigd werd bij de tentoonstellingen en lezingen van de D. S. A. F. V.

Over het algemeen kunnen wij dus tevreden zijn over het afgelopen jaar, hoewel ik niet kan nalaten den wensch uit te spreken, dat het volgend jaar de animo bij de leden nog wat grooter mag zijn.

J A A R V E R S L A G μ τ .

Wanneer we het afgelopen jaar nagaan, blijkt dit voor μ τ niet een van de voorspoedigste geweest te zijn.

Kort nadat het nieuwe bestuur geïnstalleerd was, bleek de opkomst bij de repetities nogal groot.

Ijverig werd er gerepeteerd om op de naderende clubfuij, iets goeds te presteeren.

Hier werd dan ook een tevoren opgesteld programma met succes, tusschen de tooneelopvoeringen door, afgewerkt.

Dadelijk na deze opvoering was een algeheele slapte merkbaar. Het bezoek der repetities bleek van toen af tot het einde van het jaar nihil.

De oorzaak van deze zoo geringe animo, is vermoedelijk grootendeels te wijten aan examendrukke, enz.

Voor al is het mijns inziens te betreuren, dat onder de jongere jaars, waarop de vereeniging moest kunnen bouwen, hoegenaamd geen enthousiasme meer was. Op financieel gebied kan ik gelukkig iets gunstigers mededeelen.

Verscheidene nieuwe muzieknummers konden aangekocht worden. Tevens werd onze vereeniging verrijkt met een nieuw muziekkastje.

Den 20sten October werd het Bestuur overgedragen aan:

A. van Haaften, Presidente.

C. Koopman, Secretaresse.

A. Waltman, Penningmeesteresse.

Tot nu toe traden 2 nieuwe leden toe.

Ik wil dit jaarverslag besluiten met mijne beste wenschen uit te spreken voor den verderen bloei der vereeniging en nogmaals alle leden aansporen, haar te steunen, en veel te komen meespelen op de hiertoe uitgeschreven repetities.

TOESPRAAK tot de nieuwe leden, gehouden door de Presidente J. C. C. POSTMA.

Leden der D. V. S. V.!

Ten tweede male gedurende het bestaan onzer vereeniging staan wij voor de inauguratie-avond en over eenige oogenblikken zal ons leden-aantal weer gestegen zijn. De reden hiervan ligt dit jaar niet zoozeer aan den grooten toevloed nieuwe — dan wel aan de geringe hoeveelheid vertrekkende leden. Toch werd het leden-aantal nog niet te groot, wij kunnen nog genoeg frissche krachten gebruiken.

Het vorige jaar is ook gebleken dat ieder, die wilde, haar vaste plaats in ons midden heeft kunnen innemen, en bijna allen hebben dit ook gedaan. Na dezen avond is ieder weer in staat, meer voor haar omgeving te zijn, want er zijn dan 11 nieuwe leden bijgekomen, die onzen steun noodig hebben. In de novitiaatsdagen is het gemakkelijk genoeg iets voor de novieten te zijn; als deze als leden zijn opgenomen en hierdoor tevens de dagen van niets dan vroolijkheid voorbij zijn en met de studie een aanvang wordt gemaakt, dan wordt het moeilijker. Herinner u dan echter hoe ge u zelf voeldet, toen ge studente werd en tevens in de D. V. S. V.

als lid werd ingedeeld, hoe dikwijls ge voor groote moeilijkheden stond, niet wetend wat te doen, moeilijkheden, welke toen in uw oogen bijna onoverkomelijke hinderpalen waren, welke nu echter voor u slechts kleinigheden zouden zijn. Als ge dat bedenkt, dan zult ge als vanzelf de helpende hand uitsteken waar ge kunt om het hen, die nu in dat geval zijn gemakkelijker te maken.

Dat het novitiaat een goede instelling was is wel bewezen door het feit, dat van geen jaar de deelname er aan zoo groot was als van de eerste-jaars-leden, de leden, die het vorige jaar deze prettige dagen ook als novieten hebben meegemaakt. Ik twijfel er dan ook niet aan of de deelname zal ieder jaar groter zijn.

Candidaat-Leden der D. V. S. V.!

Over eenige oogenblikken geniet ge het buitengewone voorrecht als leden eener Studenten-Vereeniging opgenomen te worden. Dat dit een voorrecht is, zult ge nu nog niet zoo gevoelen, dat komt eerst later en al naarmate ge ouder wordt, voelt ge dit meer. Aan weinigen is het gegeven, zich een zoo veelzijdigen blik op 't leven te kunnen verwerven als aan ons studenten.

Tot nu toe zijt ge geleid, de weg is steeds voor u gebaad; nu begint de vrije studie; de studie, die u tot flinke menschen in de maatschappij moet maken, menschen die geschikt zijn als leiders te kunnen optreden.

Denkt echter niet reeds dadelijk daartoe in staat te zijn, nog maar al te dikwijls kunt ge struikelen en leiding noodig hebben, om over de hinderpalen heen te komen, dit is echter geen schande, ieder onzer heeft die dagen gehad en heeft ze nog. De overgang der schoolstudie op de vrije studie is zeer groot, maar met behulp der ouderen in jaren, kan u deze eenigszins gemakkelijker gemaakt worden.

Wat ik u op studiegebied zou aanraden is dit: tracht in uw eerste jaar zooveel mogelijk indrukken te krijgen, maakt een goed gebruik van uw opmerkingsgave, en zoodra ge u tot een speciaal onderdeel van uw vak aangetrokken gevoelt, wijdt u daaraan in uw verdere jaren. Meen niet dat ik daarmee bedoel, dat ge dan al het andere moet verwaarlozen. Ge zult echter heel wat meer voldoening in uw werk vinden, als ge het geluk hebt in 't begin van uw studietijd een onderwerp te vinden dat u in 't bijzonder interesseert, zoodat ge dit al meer machtig kunt worden en aan 't einde van uw jaren hier, u gedwongen gevoelt, als 't kan nog in die richting voort te gaan in de overtuiging op dat gebied iets voor de wetenschap te kunnen zijn.

Het zal u veel meer bevrediging geven in iets werkelijk goed-doordrongen te zijn dan in alles half.

Een uwer hoorde ik dezer dagen vragen: „maar hoe kan nu dezen tijd even prettig worden als onze H. B.S.-tijd, daar hadden we onze vroolijke gemengde clubjes en 'k heb juist gehoord, dat hier de meisjes en jongens zoo afgescheiden

zijn", en weer een ander, „kunnen de meisjes dan heusch ook zelf wel organiseeren?"

En hierop zou ik u de wedervraag willen stellen: „Geloofst ge dan waarlijk dat meisjes zich niet onder elkaar kunnen amuseeren? Denkt ge dat de meisjes ook niet zelf iets kunnen presteeren?"

Heusch, degenen die dat denken, moeten al heel weinig zelfvertrouwen en zelf-achting bezitten, en het wordt dan ten hoogste tijd dat aan te kweeken, en daar zijt ge nu juist hier zoo goed voor in de gelegenheid; gij, die tot nu toe bijna alles onder manlijke leiding gedaan hebt, ge leert nu hier zelf initiatief en leiding nemen.

Ge krijgt zelfbewustzijn en zelfvertrouwen.

Meent niet, dat ik u tot mannenhaters zou willen maken, ach neen, verre van dat, maar de Delftsche studie en het studentenleven moeten voor u de weg worden om dit te bereiken dat ge: òf een zelfstandige plaats in de maatschappij kunt bekleeden, òf, indien ge u in het huwelijk begeeft, niet alleen de vrouw van uw man, maar ook de steun van hem zult worden, een steun waarop hij ten allen tijde zal kunnen rekenen.

Ik hoop van ganscher harte, dat ge straks, als 't oogenblik der inauguratie daar is, zult beseffen, welke plichten ge daarbij stilzwijgend op u neemt. Het zijn de plichten, uw mede-leden zoo aangenaam mogelijk te zijn, hen steeds het beste te geven, wat in u is, tevens te trachten ook haar beste eigenschappen te voorschijn te brengen.

Spreek steeds uw gedachten vrij uit, niemand zal u uitlachen of bespotten, en mocht het misschien eens een enkele keer gebeuren, bedenkt dan, dat de spot eindigt waar het begrijpen begint, zodoende zult ge niet hard over die persoon kunnen oordeelen.

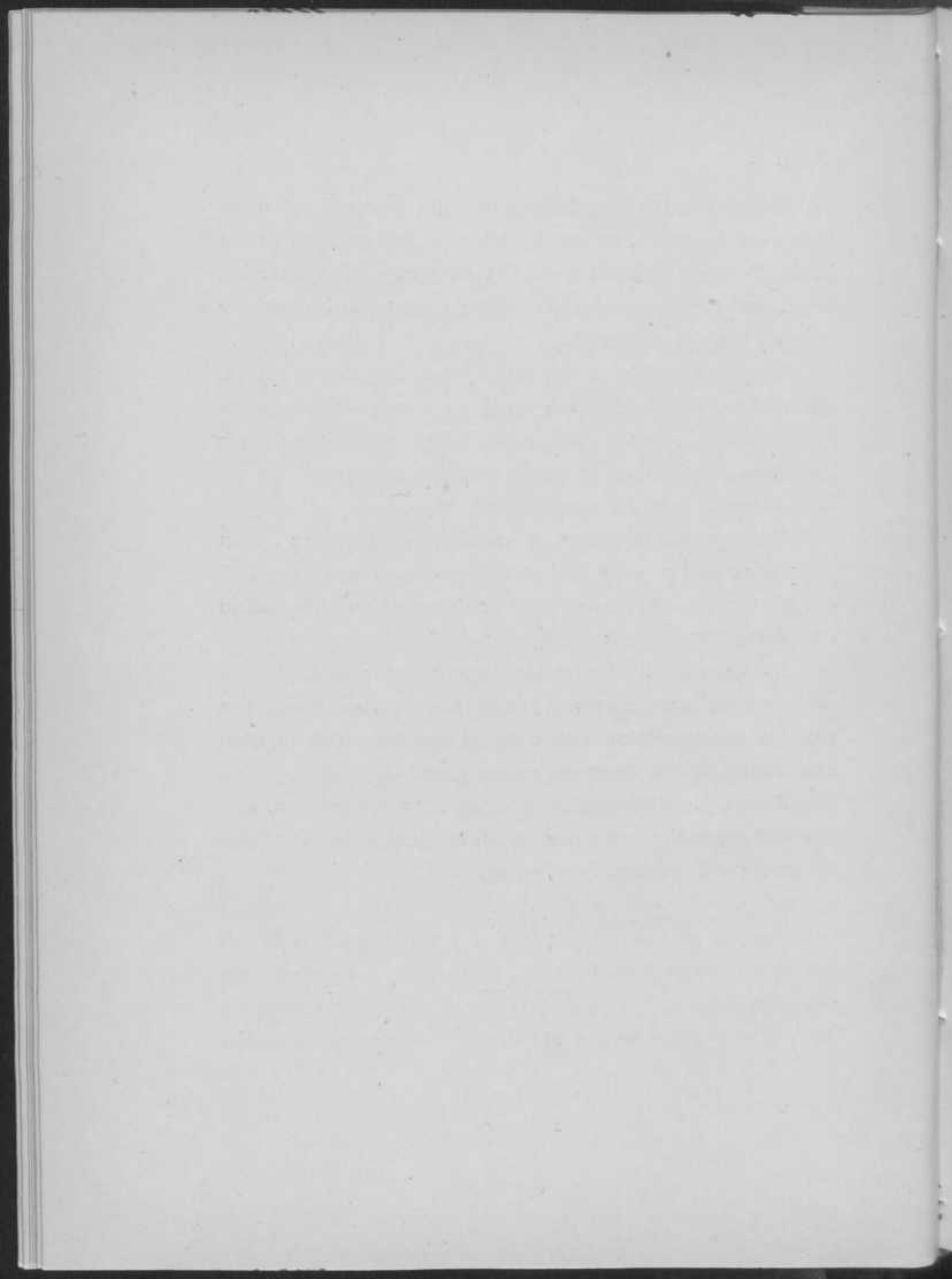
Natuurlijk zullen er ook moeilijke tijden voor u komen, ons oude clublied zegt zoo goed: 't wonderschoone leven geeft schaduwen zoo zwart', maar 't zegt meer. 't zegt ook: „den moed nooit op te geven in strijd en smart.” En dat is hoofdzaak: behoudt uw energie.

Onlangs viel mijn oog op een Engelsch gezegde: „Turn your back to the wave and it will pass over you harmless” en ik hoop dat ge, evenals ik, voelt hoeveel waarheid daarin opgesloten ligt.

En nu wilde ik dit tenslotte nog zeggen: maak van uw studententijd wat ge er van maken kunt, ga, een reeks van zonnige herinneringen met u mede nemende. Dat ge allen een heerlijken tijd tegemoet moogt gaan.

En nu, Candidaat-leden, verzoek ik u op te staan, met dezen hamerslag inaugureer ik u tot leden der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.

Delft, 26 September 1913.

TOESPRAAK

door de Presidente J. C. C. POSTMA,
bij gelegenheid van de Bestuurs-overdracht.

Honorair-, Mede-Bestuursleden en leden der D.V.S.V.

Een laatste plicht, die nog als Presidente op me rust, is mijn opvolgster te installeeren.

Alvorens echter daartoe over te gaan, zou ik gaarne nog eenige woorden tot u willen spreken. De gebeurtenissen van dit laatste jaar behoeven we niet meer na te gaan, daar die zeer uitvoerig en goed beschreven zijn in het jaarverslag der secretaresse; ik voel echter dat ik in mijn afscheidswoord, nog eens met u moet spreken over de veranderingen, welke in de D. V. S. V. in de laatste 3, laten we zeggen 5 jaar, hebben plaats gehad.

Vele zijn de veranderingen ten goede, helaas er zijn er echter ook ten kwade.

Toen wij 5 jaar geleden in Delft aankwamen, leden der D. V. S. V. werden, en het clublokaal op Oude Delft 123 bezochten, toen bestond de D. V. S. V. nog slechts uit een 30-tal leden. Erg hartelijk werden wij er niet ontvangen, ook

niet het tegendeel, maar er werd weinig notitie van ons genomen, wij moesten onzen eigen weg zoeken. Ik wil niet zeggen dat dit goed was, maar er was iets goeds in, we werden niet verwend, beschouwden het niet als van zelf sprekend, zooals tegenwoordig dikwijls gebeurt, als oudsten ons behulpzaam waren, en ons den kortsten weg wezen om iets te bereiken.

De hulp werd dankbaar aanvaard en, doordat die hulp zelden kwam, leerden we vlugger op ons zelf vertrouwen, dan tegenwoordig het geval is.

Veel was er bovendien van die oudere-jaars te leeren, ze waren pittig, er zat geest in. Ze hadden karakter.

De tea's waren in die jaren misschien niet zoo druk bezocht als tegenwoordig, maar wel durf ik zeggen, dat het peil der gesprekken in het thee-uurtje veel en veel hoger stond dan nu in den laatsten tijd.

Daar wordt nu wel eens tegen aangevoerd, dat als er zooveel menschen bij elkaar zijn, niet zoo gemakkelijk een ernstig gesprek gevoerd kan worden, maar toch heb ik dikwijls opgemerkt, dat ook dan, wanneer er slechts een kleinen kring gevormd is, maar zelden eenigszins dieper op een onderwerp wordt ingegaan.

Waar ligt dat nu aan?

Is het misschien het gevolg van het feit, dat vroeger werkelijk alleen meisjes kwamen studeeren om de studie, terwijl het tegenwoordig meer een soort mode wordt; of is

de reden misschien, dat bijna ieder bevreesd is, haar denken en voelen tegenover haar mede-leden te uiten.

Mocht dit laatste het geval zijn, dan is het gelukkig slechts een tijdelijk iets, en de oude toestand zal met aller medewerking weer terug komen.

Daar, waar we op ander gebied zoo zijn vooruitgegaan, nu de D. V. S. V. al meer officieel erkend wordt, de nieuwe localiteit zooveel verbeterd is, moet de ontwikkeling der leden met al die vooruitgang geen gelijken tred houden?

En dan hoop ik, dat dit mogelijk is en het op 't oogenblik slechts de kwestie is, te trachten het ernstige deel van het karakter der leden meer op de club tot zijn recht te doen komen.

Geeft u meer in het gesprek, staat maar eens in meening flink tegenover elkander, dat kan geen kwaad, blijft echter oprecht, negeert niet het goede in de theorieën van uw tegenstander, en hebt ge een verkeerd inzicht in een kwestie, bekent dan openlijk uw ongelijk. Het is noodzakelijk voor de menschen, deze discussies over verschillende onderwerpen. Het bewijst, dat men er belang in stelt, en mocht er eerst geen belangstelling zijn, men leert ze krijgen door de anderen.

Voor enkelen zullen deze gesprekken tevens noodzakelijk zijn, om eens flink wakker geschud te worden en daardoor verhinderd om geheel in te slapen.

Er heerscht een bijzonder goede verstandhouding tuschen de leden.

Alweer hebben we op het Groningsche Lustrum mogen bemerken hoe bevoorrecht onze club is door de meerdere bekendheid van de leden onderling. Daardoor echter kan ook zooveel meer bereikt worden voor de algemeene ontwikkeling dan in den laatsten tijd bereikt is, iets waartoe ieder haar beste krachten moet inspannen.

En nu, wat aangaat de handelingen van uw bestuur. Beoordeelt en veroordeelt niet te veel. Denkt er aan, het bestuur is door u en uit uw midden gekozen, daardoor hebt ge toegestemd dat er geen onder u waren, welke beter voor de bestuursfunctiën geschikt waren.

Wat de a.s. presidente betreft, ieder heeft ruimschoots kunnen oordeelen over hare geschiktheid voor de haar op te dragen taak. Dat dit jaar een tweede-jaars in het bestuur moest zitting nemen, is echter wel een te betreuren feit, vooral daar wij slechts door 3 bestuursleden vertegenwoordigd worden. Niet, dat ik twijfel aan haar werkkraft, maar een tweede-jaars-lid heeft uit den aard der zaak nog geen goeden kijk op den gang der zaken. Ik vertrouw echter, dat ge het nieuwe bestuur ter zijde zult staan, zooals ge dit het afgelopen jaar het oude hebt gedaan.

Mede-Bestuursleden!

Nog wil ik niet tot de installatie overgaan, alvorens u te hebben dank gezegd voor de flinke medewerking, welke

ik steeds van u mocht ondervinden. Mejuffrouw Kam, daar, waar wij eenige jaren geleden nog al eens tegenover elkander hebben gestaan, zal het voor ons beiden een prettige herinnering blijven, dit jaar 'op een zoo aangename wijze te hebben kunnen samenwerken.

Mejuffrouw Maas, met een gerust hart leg ik zoo dadelijk het praesidium in uw handen. Gij hebt in dit jaar getoond, dat de leiding geheel aan u toevertrouwd kan worden.

Tenslotte rest mij nog de waardeering der leden uit te spreken voor alles wat de commissaresse van orde, Mejuffrouw Abel voor de bibliotheek en de club gedaan heeft. Ik persoonlijk ben haar wel den meesten dank verschuldigd, want wel was het dikwijls in den waren zin van Art. 16 van het reglement: de Presidente bijgestaan door de C. V. O. Groote zorgen werden tevens door haar aan de bibliotheek besteed. Geen tijding verblijdde ons dan ook zoodanig als die, dat Mej. Abel welwillend op zich nam, nog een tweede jaar in haar functie te blijven.

En nu, leden der D. V. S. V. is het oogenblik daar, dat ik van u allen afscheid neem, u allen dank zeggend voor het groote vertrouwen 't welk ge steeds in mij gesteld hebt.

Ik behoef u niet te zeggen, welke gevoelens me op dit oogenblik bezielen, ik heb de plaats, die ik innam lief gekregen, daar ze mij op een zoo gemakkelijke wijze in staat stelde, de D. V. S. V. eenigszins te kunnen toonen wat zij voor mij was.

Met dezen hamerslag dechargeer ik Mejuffrouw Van Lutsenburg Maas als penningmeesteresse en mezelf als presidente en installeer in mijn plaats Mejuffrouw Van Lutsenburg Maas. Dat de D. V. S. V, onder hare leiding moge groeien en bloeien!

**TOESPRAAK tot de Leden,
gehouden door de nieuwe Presidente,
H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.**

Leden der D. V. S. V.

Nu er wederom een nieuw bestuur voor u staat, wil ik beginnen met u ook namens mijn mede-bestuursleden, onzen dank te zeggen voor de vereerende taak die ge ons hebt opgelegd. Wij zijn ons er van bewust, dat die taak niet altijd even gemakkelijk zal zijn, vooral niet waar onze leden gewend zijn aan zoo'n uitstekende leiding als die van onze zooeven afgetreden Presidente.

Ik acht het dan ook een bijzonder voorrecht dat ik mijn praesidium mag aanvaarden met namens ons allen het woord tot u te richten, Mej. Postma.

Wij allen gevoelen dat dit voor u een weemoedig oogenblik is, een oogenblik waarin het u zwaar valt, te scheiden van veel waaraan gij gehecht waart.

Dat gij drie jaren achtereen in het bestuur van onze vereeniging zitting hebt genomen, is wel iets heel bijzonders en wel de meest sprekende getuigenis van de wederzijdsche sympathie tusschen u en de D. V. S. V.

Het zal in het begin een gevoel van groote leegte voor u zijn, dat ge onze vereeniging niet meer kunt vertegenwoordigen, en gij zult de club evenzeer missen, als wij u, maar de gedachten aan al wat gij in deze jaren voor de vereeniging geweest zijt, zullen er u toch met vreugde aan doen terugdenken.

Met uw aftreden heeft de club weer een bepaald tijdperk achter zich, een tijdperk van sterke ontwikkeling waaraan uw naam ten nauwste verbonden is.

Onze verandering van localiteit, de invoering van het novitiaat en de meer officieele standplaats die onze vereeniging thans in de Delftsche studentenwereld bekleedt, zijn voor een groot deel aan uw initiatief te danken, en het doet mij daarom zoo'n bijzonder genoegen, dat ik u hierbij namens alle leden het eere-lidmaatschap der D. V. S. V. mag aanbieden.

Nu, wat ons club-leven betreft, onze beste wensch kan niet anders zijn dan dat het op denzelfden weg voort mag gaan als dien het tot nu toe gevolgd heeft.

Wij hopen dat wij dit jaar evenals het vorige weer op den steun van de leden mogen rekenen, en als wij denken aan het clubjaar dat achter ons ligt, zijn wij ook vast overtuigd dat wij dien steun zullen vinden.

Onze vereeniging heeft zich dit jaar weer in een groote belangstelling van de zijde der leden mogen verheugen, gij behoeft maar op de drukbezochte tea's te komen om u daarvan te overtuigen.

Wel opvallend is het, dat de getrouwe clubbezoeksters voor het meerendeel jongere jaars zijn. Het is natuurlijk heerlijk dat die jongeren zooveel voor onze club voelen, dat stelt ons gerust voor den toekomst, maar de oudere leden zou ik zoo gaarne willen toeroepen: „Weest ook gij eens wat meer voor de club.” Gij kunt er zooveel voor zijn en wij hebben uw hulp zoo noodig, waarom trekken dan zoovele zich terug?

Natuurlijk neemt de studie in de latere jaren meer van onzen tijd in beslag dan in 't begin, en dan hebben wij, meisjes, buiten onze studie meestal nog huiselijke plichten, die onze belangstelling eischen, maar met wat goeden wil is het toch heusch niet zoo moeilijk, ook wat tijd voor de club beschikbaar te houden.

Laatst hoorde ik iemand het bezwaar opperen dat sommige oudere leden zich door de soms zoo luidruchtige vroolijkheid der jongeren laten terugschrikken, maar dat kan ik mij niet indenken; dan zal een ieder die het wezenlijk goed met de club meent, juist wel komen en door eigen invloed trachten daar wat verbetering in te brengen.

De D. V. S. V. is een gezelligheids-vereeniging, maar met een ernstige kant zoowel als een vroolijke, en een ernstige gedachtewisseling met studiegenooten, heeft zeer veel aantrekkelijks, het zou jammer zijn wanneer die door al te groote luidruchtigheid van enkelen voor anderen onmogelijk wordt gemaakt.

Wij moeten niet vergeten dat er van de D.V.S.V. dan een opvoedende kracht zal uitgaan, want waar de studie ons op wetenschappelijk gebied vooruit helpt, zal de club ons leeren, onze menschenkennis te ontwikkelen, en die hebben wij in de maatschappij evenzeer als wetenschappelijk noodig.

Het nieuwe bestuur hoopt dan ook dat er dit jaar weer enkele lezingen door de leden gehouden zullen worden, en dat we op de vergaderingen veel zullen improviseeren, dit is het laatste jaar, maar zelden geschied en geeft juist zooveel aanleiding tot een meer degelijk gesprek.

Waar in Delft de gelukkige gewoonte bestaat, dat bijna iedere vrouwelijke ingeschrevene lid van onze vereeniging is, vertegenwoordigt onze club veel meer dan in andere universiteits-steden het geval is, de meisjes-studenten.

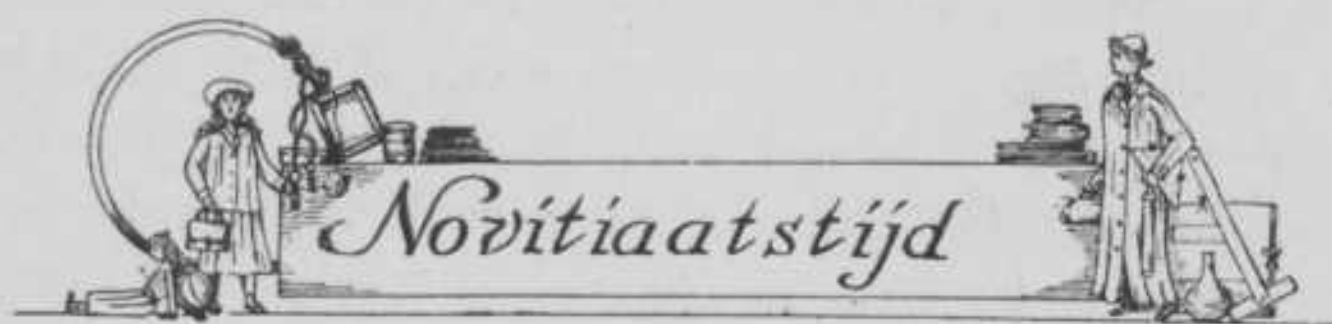
Laat ons dit een gevoel van verantwoordelijkheid geven, zoodat wij er aan denken dat we gezamenlijk de naam der meisjes-studenten hoog moeten houden.

En nu nog een enkel woord tot de eerste-jaars. Nog slechts kort zijt ge in ons midden en wij kunnen daarom nog maar weinig over u oordeelen, maar het spijt mij u te moeten zeggen dat we na de novitiatstijd nog weinig van de meesten uwer gemerkt hebben. Het is nu nog volop tijd om hierin verandering te brengen en bedenk wel dat als ge begint met u terug te trekken, ge later veel moeilijker in ons gezellig leven komt. Ook wil ik u heelemaal niet van uw werk af houden, maar dat is in 't geheel niet nood-

zakelijk. Eenmaal zult ook gij onze club moeten vertegenwoordigen en daarvoor is het noodig dat ge u van het begin af aan voelt als leden van onze club, dat ge zorg draagt, zoo spoedig mogelijk uw plaats in ons midden te veroveren.

Dan zien we hoopvol de toekomst van onze club tegemoet, juist doordat ons ledental nog niet zoo groot is, is een samenwerking van alle leden zoo goed mogelijk. Ik eindig dus met de wensch uit te spreken dat wij ook dit jaar weer allen samen zullen werken tot heil van de D. V. S. V.

Delft, 22 October 1913.

De verplichte kennismaking! Nu als alle plichten op zoo'n gemakkelijke aangename manier te vervullen waren, zou 't een ideaal-wereld zijn.

Voor al bij ons in Delft kunnen de bevoorrechten die vóór ze lid worden van de D. V. S. V. in de gelegenheid zijn gesteld, de toekomstige leden te leeren kennen 't novitiaat dubbel apprecieeren; meer nog dan in de zuster-vereenigingen.

Immers, waar 't pas de tweede keer is, dat 't novitiaat in al zijn glorie bestaat, zal op de club nog dikwijls gesproken worden over de vroegere toestanden, waarbij de eerste-jaars zoo goed als geheel buiten alles gesloten werden en dus in 't begin de club met haar leden voor de arme slachtoffers achter een geheimzinnig waas lag, waar ze zelf moesten trachten doorheen te dringen.

Dit had natuurlijk ten gevolge, dat ze niet meer dan hoogst noodzakelijk was, op de club kwamen; dat 't nu heel anders is, hoop ik in 't volgende verslag te laten zien.

Op den dag van inschrijving voor de T. H., 2 Sept., had 't bestuur der D. V. S. V., dat dien dag in één der zalen van 't hoofdgebouw zitting hield, na 10 uur negen novietjes

bij; zich gehad. De bediende der T. H. kwam ook nog met de mededeeling, dat er één ijverig meisje klokslag 10 er was geweest (terwijl 't bestuur natuurlijk niet zoo onfatsoenlijk vroeg kwam). Ook kwam een ander meisje bij 't tweede gedeelte der inschrijving, tusschen 2—4. Had ze 't geweten, dat ze n°. 11 was, dan was ze er zeker wel vroeger voor opgestaan.

Nu, met dit elftal begonnen we op 26 Sept. 1913 onze Novitiaatstijd.

De eerste dag was de officieele ontvangst van de novieten in het clubgebouw door 't bestuur der D. V. S. V. en de novitiaats-commissie, die bestond uit: H. F. G. Pothoff, presidente; J. C. Koopman, H. van Gennep, H. J. van Lutsenburg Maas, M. A. de Val.

Nadat de praesis van de novitiaats-commissie de kinderen had toegesproken, mochten ook de andere belangstellende (of nieuwsgierige) leden der D. V. S. V. binnenkomen om de novietjes te monteren. Er waren er maar negen aanwezig, de twee anderen toonden meer belangstelling voor de opening der Staten-Generaal, of eigenlijk voor de Koningin in de gouden koets.

De novieten hadden 't druk met voorstellen en namen onthouden, 't dwarrelde hun door 't hoofd, steeds werd het kleine clublokaal voller, tenslotte was er geen behoorlijk gesprek meer te voeren; iedereen was uitgelaten druk ('t was voor 't eerst dat we allemaal weer bij elkaar waren na de

zomer-vacantie), alles praatte, lachte, zong en schreeuwde door elkaar.

Geen wonder dus dat de allereerste indruk van de club en hiermee ook van 't studentenleven voor de novieten geen al te gunstige was, en met geen hoge illusies voor 't verdere novitiaat gingen ze bij vijven allemaal naar huis.

Een heel andere indruk hadden ze al dadelijk den volgende dag van den tocht naar Meijendaal.

Met den electrischen trein vertrokken we 10.28 uit Den Haag (iedereen dacht natuurlijk dat 't een meisjes-kostschool was), om 10 minuten later bij de halte Pompstation uit te stappen en de weg naar Meijendaal te voet te vervolgen. De novieten met de zware perentasch die ze om beurten moesten dragen, liepen te kermen en te zuchten, denkende, dat 't tot Meijendaal toe zoo door zou moeten gaan. Of 't uit medelijden met de arme stumpers, of uit eigenbelang was, de novitiaats-commissie gelastte ongeveer een half uur van Meijendaal af halt te houden, de tasch werd geledigd en de boterhammen genuttigd. Van deze gelegenheid maakten de novieten gebruik hun eerste vergadering voor de tooneel-avond te beleggen. De praesidente van de novitiaats-commissie, die zich ongerust maakte over de kinderen, die wat lang wegbleven, ging eens spionneeren, en jawel, daar zaten ze verspreid, de een zingende, andere in groepjes van 3 of 4 allerlei onderwerpen besprekende, behalve.... de novieten-avond.

Verschrikt door de onverwachte verschijning der praeses, was 't weinigje lust dat er bij hun aanwezig was tot vergaderen, als bij tooverslag verdwenen. Deemoedig kwamen ze langzamerhand weer afzakken om de wandeling met ons allen te vervolgen.

Meijendaal was spoedig in zicht; gelukkig voor enkele novieten, die pas uit Indië kwamen en 't loopen door de duinen niet gewend waren.

Een glas melk of limonade kwikte iedereen weer op, en na enkele spelletjes gedaan te hebben, waaraan eenige novieten zich niet verwaardigden deel te nemen, aanvaardden we onze terugtocht. Nog werd Duin en Dal met ons bezoek vereerd. Dat we op den terugreis allen zaten te knikkebollen, behoeft niet gezegd te worden.

Gelukkig was de volgende dag een rustdag, maar niet voor de novieten. Die moesten om 11 uur weer present zijn om nu werkelijk te vergaderen voor de novieten-avond.

Telkens als één van het elftal iets voorstelde, stuitte 't af op de eigenwijsheid van een ander, zoodat ze ook hier weer tot geen besluit kwamen. De verzuchting van menig D. V. S. V.-er dat 't zoo'n heterogeen troepje was, bleek dus wel gegrond. Dat ze toch niettegenstaande dit alles veel gepresteerd hebben op de novieten-avond, was dubbel te apprecieeren, maar hierover later. Om 12 uur bleven ze met de novitiaats-commissie koffiedrinken op de club om 's middags deel te nemen aan de charade-wedstrijden. Toen de voor-

kamer weer volliiep als op den eersten dag, kregen de novieten weer datzelfde benauwende gevoel, maar wat viel 't hun nu mee! Niets van dat schreeuwende rumoerige van eerst, toch was ieder vroolijk, pratend over de charade die ze zouden opvoeren. Tenslotte werden de prijzen uitgedeeld, en weer was een dag voorbij.

Nu volgde het koffiedrinken in 't Rijswijksche bosch. De wedstrijden met aan elkaar gebonden beenen, enz. hield ook dit de vroolijke stemming er in; dit was een gemakkelijke dag voor iedereen.

De Zaterdag en Zondag waren heerlijke rustdagen, overbodige luxe was 't niet, want de vermoeiendste dagen moesten nog komen.

Maandag stond op 't programma een tocht naar Kijkduin, maar 't loodgrijs aan den hemel was zoo'n huiveringwekkend voorteeken, dat iedereen 's morgens in bed bleef.

Een kleine verandering werd er nu getroffen.

Dinsdag de fietstocht naar Kijkduin en Maandag repetitie op de club van de novieten en ook van de L. U. S.-leden, die op de Inauguratie-avond iets ten beste zouden geven. Gelukkig was 't den volgenden dag beter weer, toch waren er maar 5 novietjes, de anderen moesten hun krachten en gezondheid sparen voor den volgenden avond.

Nu de tocht zelf. In Rijswijk kwamen alle fietsters bij elkaar, en daar ging het met woest gebel, gelach en gezang, den weg naar Kijkduin langs.

Op één van de duinen stonden de trammenschen ons al op te wachten.

Wat we den geheelen dag daar uitgevoerd hebben, kan ik mij niet allemaal herinneren, maar gezellig was 't.

Ter voltooiing der genoeglijkheden kreeg een onzer nog een lek in de band, waardoor ze een heel eind naast de fiets moest lopen.

Met angst en beven zagen de novieten Woensdag, de grooten avond die ze zelf heelemaal in elkaar hadden moeten zetten, tegemoet. Niemand verwachtte er veel van.

't Minst nog de novieten zelf, die maar steeds zaten te jeremieeren over den korten tijd van voorbereiding.

Het programma keurig van teekeningen voorzien, luidde als volgt:

Openingswoord.

Gondoliera.

Intermezzo.

Hollandsche liedjes.

Een gemeubileerde kamer te huur.

Pantoen.

Tableau.

Met verbazing zagen wij, dat ze nog zoo'n groot programma hadden kunnen opstellen. Al was 't komediestukje door den korten tijd van voorbereiding niet volmaakt, dans- en muzieksnummers maakten alles weer goed.

Een extra nummer gaf nog Annie Groenema : „das Lied von der Glocke” van Schiller, op verschillende manieren voorgedragen.

Dat ze er succes mee had, blijkt uit de uitroep van de L. U. S. praesidente : „Die moeten we dadelijk opschrijven als L. U. S. lid !”

Tegen twaalfen gingen wij allemaal naar huis. Nog even dient 't vermeld, dat de novietjes ons tracteerden op bowl.

Van uitslapen was den volgenden dag geen sprake, de roeitocht die allergezelligst afliep, vergde alle krachten.

Eindelijk is de inauguratieavond aangebroken : op de eerste rij zitten de 11 candidaatsleden der D. V. S. V. steeds meer onder den indruk der inauguratiespeech. Daar hooren ze : Bij dezen hamerslag inaugureer ik u tot leden der D. V. S. V. en in haar jubelt het : „Noviet af en lid der D. V. S. V.

Voor 't eerst mogen ze 't Clublied meezingen. Neen, zoo is 't toch niet, ik dacht, hoopte, dat ze 't groote verschil zoo zouden voelen, maar velen vonden 't de natuurlijkste zaak, dat ze lid van een vereeniging werden en haalden hun schouders op voor de opgewonden opmerkingen.

Na de inauguratie trokken we allen naar het Wilhelmina-hôtel, waar we voor 't eerst met wijn en champagne op de groei en bloei der D. V. S. V. dronken.

Toen 't diner afgelopen was werd op de club nog door L. U. S. opgevoerd 't tooneelstuk : „Twee die niet durven”,

Ein Tragödie en 't Schimmenspel „Nella of het slachtoffer van misdaad en bedrog”.

Ook deze avond was weer ten einde en ook daarmee 't novitaat.

Als we nu achter ons kijken, kunnen we tevreden zijn over de tochten, wedstrijden en avondjes, die allen een heerlijk zonnig licht uitstralen op den studietijd die nu weer in vollen gang is.

Ternauwernood bekomen van de vermoeienissen in de novitaatstijd opgedaan, werden de krachten geëischt voor de voorbereiding van de tocht naar Groningen.

Wel was het te betreuren dat dit genoeg zoo kort na het begin van de cursus viel, daar dit vele eerste-jaars verhinderde er aan deel te nemen.

De laboratoria en teekenzalen der Technische Hoogeschool oefenden immers een nog te machtige bekoring uit dan dat ze zich daarvan konden losrukken.

De Delftsche Lustrumgangers bezondigden zich niet aan overmatig lange voorbereiding. Op een gegeven datum deelden ze elkander wel mede dat ze dien dag over een week reeds de feestvierenden in verrukking zouden brengen, maar op hoedanige wijze dit geschieden ging, was voor ieder nog een volkomen raadsel. Het was hun onmogelijk iets geschikts te vinden.

Den wanhoop nabij, kwamen twee onzer op 't lumineuze idee, het ontstaan der 1001-nacht voor tooneel te bewerken.

De veronderstelling zij geopperd, dat zij eenigszins door de Perzische feesten van het D. S. C.-Lustrum beïnvloed werden, maar niet minder lof zij hun daarom toegezwaaid.

Nog werd dit niet voldoende geoordeeld, en werd besloten tot de opvoering van „Pyramus en Thisbe”, hetwelk helaas een drama zou blijken in dubbele zin van het woord.

Twintig leden der D. V. S. V. koesterden oorspronkelijk het voornemen, het bestuur der G. V. S. C. hun gelukwensen persoonlijk over te brengen, welk aantal tot 13 slonk. Den 10^{den} October, des ochtends te 9 uur, bevonden deze 13 gelukkigen zich op 't Haagsche perron om den tocht naar Groningen te aanvaarden, waarna een zeer genoeglijke reis volgde.

Het grootste genot ligt niet in het fuiven, maar in het gezamenlijk fuiven; en de gedachte alleen, wat zij met z'n dertienen gingen doormaken, bracht hen in de vereischte stemming. Daaraan lucht te geven. In Utrecht weerklonk het club-lied der U. V. S. V. uit de kelen der enthousiaste Delftenaren. Beantwoord door een donderend gejuich der Utrechtenaren, die klaar stonden hun mede-feestgenooten te verwelkomen? Helaas neen, Utrecht was zoek. „Den moed nooit op te geven.”

In Amersfoort weerklonk het club-lied der A. V. S. V. uit de kelen der enthousiaste Delftenaren. Beantwoord door een donderend gejuich der Amsterdammers, die klaar stonden hun mede-feestgenooten te verwelkomen? Helaas neen, Amsterdam reisde tweede klas.

In Groningen het gebruikelijke Io-vivat ter verwelkoming, en dank zij de uiterst practische maatregel van de lustrum-commissie, waarbij de feestvierenden verzocht waren, naam en club-kleuren zichtbaar te dragen, waren al spoedig de bij elkaar hoorende gasten en gastvrouwen gevonden.

Na de hartelijke begroeting van oude en nieuwe bekenden, en het eerste afscheid, werden de gasten geleid naar de huizen, waar zij gedurende drie dagen een zoo gastvrij onthaal zouden genieten.

Hoe gaarne wij dit ook deden, dunkt het ons hier de geschikte gelegenheid niet stuk voor stuk te beschrijven op hoedanige wijze Groningen er voor zorgde dat dit lustrum één reeks heerlijke momenten vormde.

De belangstellende lezeres zij verwezen naar de betreffende Minerna-nummers, en zullen wij slechts dat aanstippen, wat voor Delft in 't bijzonder, belangrijk was.

Het was alsof de feeststemming een deel van de Groningsche lucht was.

Wij waren in een lustrum-roes.

Dat er schepselen rond liepen die niets te maken hadden met het vijftien-jarig bestaan der G. V. S. C. was iets dat toch maar half tot ons door kon dringen.

Op de receptie des middags was voor den fijnen opmerker, waar te nemen, dat de Delftenaren, bij wie zelfonderschatting toch al niet de grootste ondeugd is, op een bijzonder fiere wijze hun hoofd ophielden. Een door velen

lang gekoesterde wensch, nog versterkt op 't Amsterdamsche lustrum, was n.l. vervuld. Het bestuur der D. V. S. V. reed voor 't eerst met zwart-witte pluimen.

Des avonds het bijzonder gezellige diner, waarna ook de gasten toonden, nog iets meer te kunnen, dan 't genieten van de toebereidselen door hun gastvrouwen gemaakt. Ook Delft trachtte dit bewijs te leveren met de reeds genoemde parodie op de Midsummer-nightsdream.

Uit angst dat 't publiek de fijnere geest niet begrijpen zou, werd elke regel door de soufleuse, gevolgd door de medespelende, voorgedragen.

Dan werd 't aantal verrassingen nog vermeerderd door 't onverwacht verdwijnen van een der actrices om een nog onverklaarde reden.

't Zij dat haar literaire neigingen zich tegen 't dusdanig bespotten van Shakespeare verzetten, 't zij de smart haar overmeesterde bij de gedachte aan de achtergebleven Delftenaren, niet dan met de grootste moeite was zij te bewegen haar rol te hervatten.

Zeër veel succes oogstte het optreden van twee studeerende vrouwen van 't jaar 2011.

Nog rest de aangename taak te vermelden dat onze presidente dezen avond, den eenige die zij helaas kon meemaken, het lustrum vierde der lustra waaraan zij in het verloop harer studiejaren deelnam.

De meest verscheidene vervoermiddelen brachten den

volgenden dag de feestvierenden in Paterswolde, waar zij behalve van elkaars bijzijn konden genieten van de heerlijke natuurschoon.

Aan de lunch bereikte de algemeene uitbundige vroolijkheid haar toppunt die de uiting was van de algemeene verzustering.

De derde avond eindelijk, het toppunt van de feestelijkheden, het gecostumeerde bal, waar te genieten was van de meest verscheidene costumes. De opdracht was, een persoon of groep uit een boek of de geschiedenis voor te stellen.

Onder 't dansen door vergastten de Groningers de feestgenoten op een paar buitengewone aardige opvoeringen, waarbij Prikkebeen, het succes van 't Lustrum.

Als iets totaal onverwachts voor de Delftenaren kwam het slagen van roer nachtvoorstelling. De mooie costumes droegen hier zeker toe bij, maar zeer veel was te danken aan de dans, uitgevoerd door twee slavinnen, die, al mocht hij den zwartgalligen Sultan niet behagen, buitengewoon in den smaak viel van de toeschouwers. Nog tevreden mogen zij zijn als zij rekening houden met den korten tijd die zij hadden voor 't in elkaar zetten en instudeeren van den dans.

Dan het afscheidssouper, hoe vroolijk en opgewonden, toch met de gedachte, dat het bijna weer genoten was, en wij bijna weer vaarwel moesten zeggen.

Hoe kort de kennismaking ook, toch lang genoeg, om uit de menigte van vroolijke gezichten enkele te onderscheiden,

waarmee men nog liever lachte dan met de rest. Helaas kon dat naderend afscheid niet verzacht worden zooals een jaar geleden in Amsterdam. Geen weerzien van de meeste Delftenaren in Utrecht. Dat Lustrum valt in een tijd dat Delft vergeten is wat fuiven beteekent.

Zondag verlieten de meeste Lustrumgangers de stad, waar zij zooveel genoten hadden, door vele Groningers uitgeleide gedaan. Het nog niet voldoende oordeelende, werd dit Lustrum door enkele Delftenaren beëindigd door een bijzonder gezellig dinertje in den Haag.

Wij hebben dezen korten tijd weer veel geleerd en gezien en veel vrienden gemaakt.

Almanak-Redactie.

A. H. VAN HAAFTEN.

P. J. BILHEIMER.

L. VAN LENNEP.

P. JUDA.

J. B. MOUTON.

MENGELOWERK

Ziehier hoe gave en geest.
Van frissche jeugd zich uiten.
De geest was rijk genoeg,
Op de gave bleef 't soms stuiten.

Terug naar Delft.

Zij was naar huis geweest en had weertwee dagen mogen genieten van haar bosschen. Wat waren ze mooi in hun herfst-tooi, de berken met hun schitterend gekleurde kruinen en witte stammen, het was of de zon voor het laatst haar beste krachten in wou spannen, de lucht was helderblauw alsof het zomer was. En ofschoon October al bijna ten einde was had ze nog languit in de hei gelegen. Juist dät had haar zoo doen terugdenken aan vroeger, vóór ze in Delft studeerde, hoe ze toen iederen dag na 4 uur nog naar het bosch ging; ze had een vast plekje aan den rand, waar de hei begon. Altijd nam ze een boek mee, maar hoe mooi dit ook was, bijna altijd eindigde het met een stil kijken naar de wolken die over haar heen dreven en luisteren naar het ruischen van de wind, door de hoge boomen.

Wat was heerlijker dan te liggen in die ademlooze stilte en dan altijd maar nieuwe gedachten en droomen aan zich te laten voorbijtrekken. Het waren soms net sprookjes geweest maar steeds hadden ze haar weemoedig gemaakt.

Gelukkig ze was jong en sterk, zoodat ze meestal weer frisch en vroolijk werd als zij door het bosch terug reed.

Alles hadden die bosschen met haar medegeleefd, geen wonder, dat ze veel van hen was gaan houden.

Zóóveel zelfs dat ze wel eens had gedacht ze nooit te kunnen missen.

Dit denkbeeld alleen had soms werkelijk een schaduw kunnen werpen op de vreugde van een heel nieuw leven te beginnen. En nu?

Nu had ze al een stuk van haar studententijd achter den rug en zat ze in den trein weer terug naar Delft, nadat ze twee dagen naar huis was geweest. Wéér had ze door de bosschen gedwaald, wéér had ze in de hei gelegen en op 't zelfde plekje liggen droomen; en nu ze de rivier overging en de zon zag schitteren op het diep-blauwe water, nu kwamen al die gedachten weer met nieuwe kracht bij haar op, alleen 't was of ze er nog minder tegen kon dan vroeger, ze maakten haar nu zoo week....

Maar in dien tusschentijd stoomde de trein voort, en naarmate ze Delft naderde met zijn totaal andere omgeving, voelde ze hoe ze al was gaan houden van de groote groene weilanden. Ze maakten haar frisscher en flinker dan de bosschen.

Ze dacht aan de wereld, waarin ze nu leefde, die wel veel van haar eischte, maar haar ook daarnaast zoo oneindig veel al had gegeven.

En toen de trein Delft binnenreed, was ze weer vol moed, maar ze voelde sterk hoe goed het voor haar was weer mee te moeten in het drukke, drukke leven, dat iederen dag nieuwe strijd, maar ook nieuwe vreugde bracht.

Aan een Kindje.

Klein kindje, kom, ik wil je wat verhalen,
De lente-avond is zoo licht en lang....
Hoor je in de toppen wel dat hoog gezang?
Dat is het lied der late nachtegalen.

En zag je hoe vandaag de zonnestralen,
Ons blij verkondden lente's eerste gang,
Die zegetocht waarop ze in liefdedrang
Strooit anemonen in de groene dalen....

Natuur ontwaakt, maar niet alleen de boomen,
Ontplooien nu het teere bladerkleed;
Nu bloeien der studenten stille droomen....

Gelukkig kindje, dat geheel niet weet,
Dat gauw, heel gauw, de droeve tijd zal komen;
Dat je ook begrijpt, wat een examen heet.

De achttien stichters van de Wereldvrede.

Wij zitten op een rijtje stoelen, aan de wand van een klein kamertje, Jack, Ada, m'n broertje Bob, en ik, afwach-
tende de dingen die komen zullen.

We hebben 't benauwd, razend benauwd, voelen ons lang niet op ons gemak. Een zekere Dr. Nilson uit Zweden zou spreken, op Korte Vijverberg 4, over de wereldvrede, door een wereldparlement, daar zijn we op af gegaan en na lang dwalen door een donker huis, kwamen we in dit kleine hokje terecht.

Langs de wanden, en in 't midden staan stoelen, schuin in een hoek een tafel met groen kleed, waarop papieren. Een vrij gezet heer met kaal hoofd, en kleine oogjes, waaruit goedge wellevendheid straalt, zit op zij van de groene tafel, met zijn linker elleboog erop leunend; naast hem aan de wand een bejaarde dame.

Een grijsaard, die gelijk met ons binnengekomen is en zonder zoeken, 't hokje instapte, zit kaasrecht zelfbewust aan de wand tegenover ons.

Jack, Ada en ik zijn oude schoolvriendinnen en nu we daar zoo zitten, in de vaste overtuiging, dat we inplaats van een lezing bij te wonen, terecht zijn gekomen in een vergadering van passifisten, voelen we de oude schoolpretstem-

ming weer opkomen, tegelijk met een bakvischachtig gevoel van nietigheid. De grijsaard zit ons strak aan te kijken; Jack is paars van ingehouden lach, Ada is nog vrij kalm, ik ben er koud van. Bob heeft een paar papiertjes van de tafel gehaald, en we bukken er ons ijverig over doende alsof we lezen, 't toch niet kunnende van de pret. Alleen de woorden „Stiftung eines Weltparlements” dringen tot ons door.

't Hokje vult zich: een oudachtig heertje is naast Jack gaan zitten, en vraagt haar, 't blaadje over 't Weltparlement eens te mogen inzien. Arme Jack is nu overgeleverd aan de stroeve blikken van de zelfbewuste niet alleen, maar ook aan 't wenkbrauwfronsen van een ongeveer 25-jarig meisje, van zeer intellectueel uitzicht, en strenge regelmatige trekken; ze is zeer smaakvol gekleed.

Naast haar zitten 2^e kl. H. B. S.ers, waarschijnlijk haar broers. Aan haar andere kant is iemand van heel ander type gaan zitten. Hij is zwart, donkere oogen, baard en sik; om zijn beweeglijke mond, speelt een joviaal lachje, onwillekeurig noem ik hem „de geit.”

Naast hem zit een kaalgeschoren Engelschman, en daarachter aan de wand, een moeder en dochter. Verontwaardigd van agitatie, advertentie in de hand, komt een oudachtige juffrouw op ons af; ze is 't type van de ongetrouwde vrouw van beperkte middelen, die haar leven vermoeit door mee te denken met de geestelijke stroomingen van haar eeuw. „Ben

ik hier terecht voor de lezing van Dr. Nilson", vraagt ze ons, „'t is hier zoo vreemd." Wij, bemoedigd, nu anderen 't hier ook vreemd vinden, stellen haar gerust, beweren dat ze terecht is. Dan gaat ze zitten naast 't oude heertje, dat Jack's papiertje nog steeds bestudeert. Nu komt een mager, bescheiden uitziend manneke binnen en gaat achter de groene tafel staan. Stilte komt over de aanwezigen, ieder begrijpt dat dit Nilson is.

Zijn tengere gestalte, 't beenig gezicht, met 't sprieterig snorretje, en 't kuifje op 't verder bijna kale hoofd, alles geeft iets door en door dor's aan. Zijn optreden is onzeker.

Zenuwachtig friemelt hij tusschen de papieren op tafel; eindelijk: „Meine Herren und Damen ich! ich verzeihen sie, ich! ich! ich! bin ich! ganz erfreut ich! ich... Stilte, „die Deutsche sprache"... „nich ganz... ich... mächtig bin."

Hij zoekt onder de papieren, vischt eindelijk een schoon vel er uit op, dan zenuwachtig, 't vel weer neer leggend: plotseling:

„Wollen allen ich... anweisenden nur zeichnen." Een schok gaat door de „sammlung." „Was! Zeichnen! — Wofür! — „Qu'est ce que c'est que ça! What's the matter!"

De strenge 25-jarige juffrouw is de eerste die eindelijk op redelijke wijze vraagt:

„Wofür soll man das tun?" Ze vraagt 't koel beleefd, haar stem is duidelijk, ja, doordringend. Nilson buigt zich over zijn tafel, tracht zich verstaanbaar te maken, verzoekt

iedereen zijn handteekening te zetten, ten bewijze dat deze vergadering bestaan heeft.

De H. B. S.-ers beginnen nu te teekenen en de anderen volgen, ook wij gaan één voor één aan de tafel teekenen.

Op de lijst staan vreemde onleesbare namen. Dan gaat Nilson zenuwachtig met zijn potlood werkend in zijn hokkend stootend Duitsch spreken over 't wenschelijke van een „Weltparlement". Hij schijnt te veronderstellen dat we van 't prospectus al begrepen hebben wat hij bedoelt en hoeft er vindt hij dus niet verder over uit te wijden; met de beste wil van de wereld zou hij 't ook niet gekund hebben, want erkent hij zelf, daarvoor is zijn kennis van 't Duitsch te gering.

Ook schijnt deze goede Zweed absoluut zeker te zijn, dat we allemaal, verwoede, ijvervolle tegenstanders van 't Weltparlement zijn, popelend om er een te vormen, want daar hoor ik hem ineens vragen: „Wer soll secretär werden?" En daar begint hij me werkelijk één voor één van de H. B. S.-ers langs de 25-jarige op 't rijtje af iedereen te vragen of hij ook secretaris wil worden, van — — — ???

Ja, van wat? Verschrikte gezichten van, waar ben ik verzeild geraakt, nederige lachjes van: „Oh neen, ik geen secretär!" en 't giechelgezicht van Bob, die wel zin heeft in 't baantje, maar wegens gebrek in lengte van de pijpen van zeker kleedingstuk, niet in aanmerking komt, is 't antwoord op de zeker zeer vriendelijk bedoelde uitnoodiging.

Dit verbaast Nilson in hooge mate, potlood en papieren

worden heviger verlegd en bewerkt, dan keert hij zich in zwijgende smeeeking tot zijn genoeglijke dikke rechterbuurman, dien hij als Herr Müller aanspreekt. Deze knipt met z'n oogen, lacht, vouwt de handen en begint op leeraarstoon te spreken over de wereldvrede door een wereld-parlement, waarbij zich, te beginnen met de kleine staatjes langzamerhand ook de grooten zouden aansluiten. Zeer breedvoerig met breede gebaren, toont hij de vrijwel door ieder erkende stelling aan, dat 't niet in strijd is met de Bijbel. Nilson is verrukt over deze schoone vertolking van zijn ideeën, en overtuigd dat nu iedereen er vuur en vlam voor is. Weer vraagt hij, nu aan de 25-jarige juffrouw: „Wollen sie secretär werden?”

Daar gaat de deur open, een nieuwe belangstellende komt binnen. Nilson gooit de papieren van de tafel in z'n haast, om den nieuwe, die blijkbaar een goede bekende is, tegemoet te gaan, de handen te drukken.

Dan, zonder eenige inleiding hoopvol: „Wollen sie secretär werden?” Verwonderd, overrompeld, toch met iets spottends in zijn kleine diepliggende oogjes, staart de aangesprokene 't wereldvredemensch aan. Dan vraagt hij kalm: „Von was?” Nilson in zijn vuur zich blijkbaar niet bewust, dat zijn vriend pas binnen komt, antwoordt: „Von der Verein.” „Von welchem Verein?” is de vraag. Dan ziende, dat Nilson, èn door opwinding, èn door gebrek aan taalkennis, niet in staat is, een verklaring te geven, gaat hij

links van hem aan de tafel zitten, neemt een prospectus, begint te lezen.

Alles met de ironische glimlach die hem eigen is. Aller oogen zijn op hem gericht, van hem verwachten we de verklaring van 't dolzinnige, dat we beleven. Deze man met zijn pientere oogjes, 't wipneusje en de strenge mond, daarmee in contrast, behandelt Nilson als een schooljongen, gaat 't prospectus bekritiseeren, en verklaart eindelijk, dat hij met Nilson eens is, dat 2000 menschen voldoende zijn voor de wereldvrede, wat Nilson verder in zijn prospectus beweert, dat is onzin. Als een terechtgewezen boosdoener, 't hoofd naar omlaag, slechts zoo nu en dan iets tot zijn verdediging kunnend tusschenvoegen, staat de aanleidende oorzaak van deze „Sammlung”, tegenover zijn vriend.

Intusschen begint het onder de belangstellenden te rumoeren; Jack is van paars, wit geworden; Ada haar hoofd naar beneden, zit te trillen aan mijn ééne zijde, terwijl aan m'n andere kant, Bob's vuurrood gezicht zich afteekent tegen 't witte papier, dat hij er vóór houdt, om de afkeurende blikken van de verstandige juffrouw af te ketsen. Ik zit hoorbaar te lachen en heb veel te lijden van den grijsaard, die alles onbeweeglijk aanhoort. Hierdoor heb ik niet gemerkt, dat de donkere geitachtige, onrustig geworden is en wat zeggen wil.

Opeens klinkt 't: „Messieurs et mesdames.... nusse je.... nusse oh”.... ich.... veux vous dire que.... nusse. „Stilte, hij draait op zijn stoel, stoot ongearticuleerde

geluiden uit, dan: „mon idéal stilde, hij hijgt, glimlacht, zegt nusse, brengt kreungeluiden voort, is verlicht als ze gezegd zijn, spreekt weer wat Fransche woorden, buigt zich, beleefd buigend, lachend tot ieder afzonderlijk uit 't publiek, ook naar ons en kreunt weer: „nusse nusse Ik wil er niet meer naar kijken, ik word naar van 't lachen, ik schaam me zoo, de man is tòch sympathiek, ik voel mij onwaardig, een wereldvrede-vergadering bij te wonen, schaam me nog eens, kijk niet meer. Maar daar hoor ik 't weer nusse zwaar klinkt het: uh! nusse je, je, 't is nog gekker als je hem niet aankijkt, ik proest 't gewoon uit.

Ada ligt, 't hoofd op haar knieën, te stuiptrekken; 'k was me juist weer wat meester toen ik 't zag. Hij kijkt naar ons, lacht, steunt, 't is uit met me, de verstandige juffrouw mag berispelend kijken, ze heeft gelijk, ik ben nergens voor geschikt. Daar begint Nilson er tegen in.

De geluiden worden wilder, benauwder.

De laatstbinnengekomene maakt er een eind aan, geeft beiden gelijk, begint 't „protocol” van de vereeniging op te maken, hij zal penningmeester zijn, blijkt ook penningmeester van het wereldcongres. Nu komt algemeene verwarring, de verstandige juffrouw belooft eerst secretare te worden, komt dan plots tot de conclusie, dat de quantiteit en, met een blik op ons, de qualiteit van de Sammlung niet voldoende is; ze wijst er op, dat we allemaal te onvoorbereid zijn, om in de vereeniging te treden, om lid te worden. Bij 't woord

„lid” staat de grijze dame, die vóór ons binnengekomen is, op, ze is vuurrood van angst, dan: „Aber ich bin gar kein Glied.”

„Sie haben doch gezeichnet”, komt doodkalm van de lippen van de toekomstige secretaresse....

Verwarring, chaos van stemmen, doodelijke schrik, ieder schreeuwt: „O nein! kein Glied.” Dan staat daar ineens kalm, plechtig, ernstig, temidden van de opgewonden menschen van allerlei nationaliteit.... de grijsaard, die zwijgend met zelfbewusten glimlach, alles heeft aangehoord.

Alles is stil ineens, één hand tusschen zijn vest, met de ander oreerend begint hij; toonloos op dreuntoon, als een van buiten geleerd lesje, in slecht verstaanbaar Saksisch Duitsch.

„Ich werde es alles aus Erfahrung zählen. Es war im Jahre 1860—'61—'62, im Kriege, doch habe ich Weib und Kind verloren; bin nach Londen gegangen.... en als een gramphoon draait hij zijn levensgeschiedenis af. Iedereen zit te gillen van 't lachen, hij schijnt niets te merken, lijkt weg, in zijn geschiedenis.

Nilson en de kikker met hun rug naar hem toezittend, knipoogen tegen 't publiek, beginnen zich tòch te ergeren. Dan, als hij afratelt dat im Jahre 18.... 18.... toen hij ontdekt had, dat 't heimwee (ja das war's gewesen, heimweh war's gewesen) was geweest dat hem ziek maakte en naar Chemnitz, zijn geboorteplaats terug deed gaan, dàn wordt 't hun te bar, dàn roept Nilson: „Kommen sie doch zur Sache,

mein Herr." Hij is zenuwachtig, voelt dat alles in 't honderd loopt. Kalm gaat echter de oude man door. „Ich werde es ja aus Erfahrung erzählen, es war im Jahre 1888 und da hat der Herr Gott mir Weib und Kind zurück gegeben, und da hat der Herr Gott mir ein Gesicht gegeben; ich wusste dasz alles so geschehen würde.

Nu wordt het Nilson te machtig, woedend heet hij den grijsaard te gaan zitten. Deze gehoorzaamt vuurrood, met vlamme oogen roept hij nog: „Ich wollte nur sagen, das der Herr Gott dabei soll." Wij zitten allen te lachen, de man blijkt een godsdienstwaaninnige te zijn.

Dan stelt de verstandige juffrouw in zéér kalme, zéér duidelijke woorden voor, dat ieder die geen lid wenscht te worden, zal weg gaan.

En zoo gebeurt 't, op haar voorbeeld staan we allen op, en Nilson blijft alleen achter.

Lachsnikkend staan we nu op straat.

Alles aus Erfahrung.

Herfst.

Verdwenen is de schoone zomertijd,
De regen ruischt, de herfstwind beukt de ruiten,
De dorre blaren vliegen wijd en zijd,
De bloemen zijn verbloeid, 't is alles somber buiten.

Ach, al het schoon, door zomer ons bereid,
Der bloemen geur en fleur, der vooglen fluiten,
't Is alles nu ten doode toegewijd;
Tot nieuwe Lent' nieuw leven zal ontsluiten.

Zal het zoo gaan met 's levens idealen
In mijne lente en zomer rijk ontsproten?
Ook in hen zal de nacht des winters dalen.

En rukken bloem en bladen van de loten,
Doch ook mijn hof zal weer in luister pralen,
Want de oude stam blijft leven, onverdroten.

J.

Een Sprookje.

De laatste stralen der ondergaande zon kleurden de westelijke hemel gepurperd. Nog enkele minuten, en de maan zou haar taak vervullen, en inplaats van 't helle zonnelicht, dat alles doet schitteren, zou haar wit zilver licht 't Waterlooplein doen wegsmelten in de teere kleuren. De trotsche Leeuw die midden op 't plein prijkte, keek vergenoegd om zich heen, tevreden dat de dag met zijn gekroel en gejoel weer ten einde was, en de stille rustige avond zou beginnen. Van 't verheven standpunt, waar hij sinds jaren stond, was 't uitzicht over de stad heerlijk. Nog geen uur geleden had hij de oogen moeten knippen voor de helle zonnestralen, maar nu was 't een lust voor zijn oogen, die zachte vleiende kleuren. Wie had dat ooit kunnen denken, de woeste, turende Leeuw van Waterloo, kalm genietend van de bijzonder mooie zonsondergang. Maar niet lang zijn eigen persoon vergetend, kwam plotseling de gedachte bij hem op: Hoe zou ik zelf nu wel uitkomen, temidden van 't Hemelsche kleurenspeel, en de lust be kroop hem, even van de zuil waar hij op geplaatst was, af te gaan en van de laagte de natuur te aanschouwen. Tegenover hem, voor 't „Witte Gebouw”, vroeger paleis van den Gouverneur-Generaal, stond Jan Pieterszoon

Koen, stil genietend van de natuur. 't Gezelschap van Koen, was onzen Leeuw zóó gewoon geworden, dat hij nauwlijks op hem lette en niet gemerkt had, dat Koen in gepeins verzonken was.

Met een luiden, brullenden stem riep hij statig en overeenkomstig zijn waardigheid: „Jan Pieterszoon Koen.” Maar wat hoorde hij daar! Een bons....

't Standbeeld was van schrik naar beneden komen vallen. In minder dan geen tijd was ook de Leeuw van zijn verheven standpunt af en snelde naar Koen. In plaats van belangstelling te toonen in 't gebeurde, zei hij, steeds aan zichzelf denkend: „Dat was 't juist wat ik je vragen wilde, of je er af wilt komen en mij de mooiste plekken van de stad laten zien. Ik zie de stad altijd wel in vogelvlucht, maar heb nooit 't voorrecht gehad, evenals jij er kalm doorheen te wandelen.

Alleen 't geen op 't Waterlooplein staat is mij bekend.

Koen, die niet erg kwalijk nemend was, stemde dadelijk toe, en 't tweetal, (door de Inlanders genoemd Koen Sama Does), dat elkaar altijd slechts uit de verte gesproken had, wandelde nu naast elkaar voort. „Maar ach”, zei Koen, „ik ken de nieuwe stad Batavia niet, in mijn tijd, was 't een stad met nauwe straten, hoge huizen, maar oh, alles was me dierbaar, dat gedeelte bestaat nu nog wel, maar 't is heel ver hier vandaan, daar is ook nu nog de kern van de handelsstad. Laten we nu wat rondwandelen in 't nieuwe

gedeelte, als we maar naar de maan en sterren kijken, kunnen we niet verdwalen."

Al pratend waren ze bij 't Wilhelminapark gekomen, waar 't oude fort met zijn grijze muren mysterieus achter 't dichte gebladerte der boomen verscholen ligt. Vermoeid van 't loopen, dat ze sinds lang ontwend waren, konden ze aan de verlokkende uitnoodiging van de bank geen weerstand bieden. Dat was verkwikkend na den snikheeten dag dien ze zoo midden tusschen de schroeiende zonnestralen hadden doorgebracht.

Ondertusschen was de avond gevallen; de donkere schaduwen van 't gebladerte in de vestinggracht met de glinsterende weerkaatsing van 't maanlicht schenen de smart van de menschheid in al zijn grootschheid weer te geven, afgewisseld door tijden van spronkelende vreugde.

Machtig was de bekoring der avondstille in 't park. Den geheelen avond zouden ze wel hebben willen zitten, maar er was nog zooveel te zien. Zwijgend liepen ze weer naast elkaar voort, 't park uit en regelrecht de winkelbuurten in. Afgeschrikt door de helle toonen van een muziekcors, sloegen zij een zijpad in en kwamen op een groot open veld, dat niet te overzien was. Als een schitterende illuminatie zagen zij aan den rand van 't donker veld door 't maanlicht de lichten van de open voorgalerijen. De weemoedige stemming, die 't park met 't fort op hen achtergelaten had, was weggevaagd en maakte plaats voor een luchtig vroolijken

indruk. Naar de maan zoekende, zagen zij dat ze bijna boven hun hoofd was. Hoe lang moesten ze wel rondgedoold hebben! Zoo gauw als hun stramme leden 't toelieten, snelden ze naar 't Waterlooplein terug, dankbaar voor 't geen ze gezien hadden, maar toch eenigszins teleurgesteld, dat 't niet méér was geweest. Koen wist nog zooveel mooie gedeelten der stad. Gelukkig had niemand in donker de standbeelden gemist en toen de maan haar vriendelijk gelaat nog even vertoonde om afscheid te nemen en haar zuster gelegenheid gaf haar scepter te zwaaien, stonden ze weer kalm op hun plaats. Jan Pieterszoon Koen trotsch op zijn Batavia en de Leeuw vol bewondering voor 't schoon waar hij van genoten had.

Aan een lid.

Voorbij zijn al die jaren,
Van ongedwongenheid
Van heerlijk jong genieten,
Van je studententijd.

Voorbij 't inspannend werken
Met onverstoorden vlijt,
Het oh! zoo vaak bekampen
Neerdrukkende slapheid.

Bedwongen zijn de wenschen
Van de persoonlijkheid,
Te geven en te nemen
Geleerd na harten strijd.

Verloren 't hoogste voorrecht
Van de studententijd,
De volkomen vrije beschikking
Van de in te deelen tijd.

Voorbij 't mee kunnen werken
Tot 's clubs ontwikkelgang,
Voorbij dat innig opgaan,
Waar 't ging om 's clubs belang.

Voorbij die oogenblikken,
Dat je inziet wat je bent
Dat 't oplicht in je wezen
En je je voelt — studente.

Voorbij dan is dat leven,
Dat je zóó aan 't harte ging
Trotsch kun je er op terugzien
Een rijke herinnering,

Zich geven aan de studie
Zeker te loven staat
Iets geven aan een ander
Toch nog veel hoger staat.

Dat de omgeving waar wij leven
Ook eischen aan ons heeft
Door velen toegegeven
Door weinigen nageleefd.

Geen uitgang of geen clubtocht
Je was er altijd bij,
Door je opgewekte geestdrift
Bezielde je de partij.

Geen verdienste al dat uitgaan
Zij weet niet, die dat zegt,
Dat men in 't dolste fuiven
De vriendschapsbanden legt.

Jij wijdde aan dat leven
Je allerbeste kracht.
Door 't meeste er van te maken
Heb je iets schoons volbracht.

Geen sterker steun voor jongeren
Zoo vaak in moeilijkheid,
Dan 't voorbeeld van een oudere,
Die won, den zelfden strijd.

L.

Een Herinnering.

Ik zie het weer voor mij, het beeld van vrede en eindelooze rust. Ik zie het weer voor mij, die groote water-vlakte, spiegelglad, donkerblauw, die vlakte die getuigen kan van zooveel ellende, dat water dat zooveel menschenlevens heeft tot stilstaan gebracht; menschen in de bloei van hun leven.

Ik zie het weer voor mij, de maan aan den zwartblauwen hemel met duizende sterren bezaaid, de maan die haar zilverwit licht uitgiet over aarde en water.

Hier en daar een lichtje, vermoedelijk van een visch-schuitje, dat laat nog uitgaat om zijn geluk te zoeken.

Ik zit aan het strand, de golfjes kabbelen tegen het zand aan mijn voeten, als zingen zij een slaapliedje voor alles wat leven is rondom hen. Het zoele avondwindje waait door mijn haar als ware het een koele hand, gelegd op een hoofd, brandende van koorts, en doet de blaren glimmende van het maanlicht ritselen.

De klapperboomen wiegen zich sierlijk op hun dunne slanke stammen heen en weer bij ieder zuchtje. Het is stil — zóó stil — dat men opschrikt als plotseling het krekeltje zijn eentonig gekriek laat hooren. Daar zacht — heel zacht,

tonen die lieflijk en weemoedig door de lucht trillen, klinkt het fluitje van een minnaar die zijn bruid uit haar hutje lokt. Snel, heel snel en licht als een meeuw die langs het water strijkt, glijdt de schaduw van een bootje langs mij heen. Steeds zachter wordt het geluid van het plassen van de riemen in het water en de stilte is weergekeerd. Daar vóór mij als een donkere gestalte, een monster, dat uit het water oprijst, verheft zich zwart en spookachtig een vulkaan doodsch en verlaten.

Eén lichtje slechts brandt er, een lichtje dat doet denken aan de dwaallichtjes een verloren ziel die gedoemd is eindeloos en rusteloos te zwerven. Ik zie het weer voor mij en grijp met beide handen, ik klamp mij vast, maar weg is het beeld dat.... slechts een herinnering was.

Zomer.

Honderdstroomig
Zoet — aromig
Walmen geuren door de lucht.
Verre komen
Z'als in droomen
Op een lauwen windezucht.
Droomengeuren
Zoet en stil —
Dwelmen, ketenen
Mijn wil....

Maan-idylle.

De volle maan deed haar werk —

Zij gaf den weg het aanschijn van een zilveren band, zij veranderde het woud aan beide zijden in groote, donkerbeschaduwde plekken, met hier en daar een lichtend punt.

Zij verleidde hem van zijn fiets af te stappen, om een oogenblik aan den woudkant te gaan zitten. Zij deed háár het huis verlaten, om in het witte licht te droomen.

Hij zag haar eerst. Zij zat op een met mos begroeiden steen aan een beekje, dat door een klein dal kabbelde. Hij vond haar een engel. Toen keek ze op en zag hem zooals hij aankwam, zich een weg banend door de takken van een knoestigen eik.

Zij vond hem een God. Ook hiervoor was de maan verantwoordelijk. Geen van hen verhief zich boven 't alledaagsche.

„Neemt u mij niet kwalijk”, zei hij, „ik hoop dat ik u niet stoort?” Zij wierp hem een zijdelingschen blik toe en glimlachte zwakjes, terwijl haar vingers met het mos naast haar speelden. „Het bosch is voor ieder open”, zei zij. „U kunt gaan waar u wilt.”

„Dan verkies ik hier te blijven”, antwoordde hij, „mooier

plek dan hier is niet te vinden." En terwijl zij sprak, dwaalden zijn oogen langs het woud, maar hij dacht aan geen woud. Hij zette zich in het gras.

Zij was niet beleedigd door zijn vrijpostigheid, integendeel, zij glimlachte en vond hem aardig. „Hoe kwam u hier?" vroeg zij.

„Mijn fiets staat daar tegen 't hek", was zijn antwoord. „Hoe prozaïsch", riep zij lachend uit. „In een nacht als deze moest iemand onverklaarbaar komen, zooals in een droom."

„Zooals u dat deed?" opperde hij.

„Oh neen", antwoordde zij, „ik woon hier dicht bij, ik wandelde."

„Komt u dikwijls hier?" vroeg hij.

„Heel dikwijls", antwoordde zij, ik houd van dit plekje wanneer 't zoo'n prachtige maannacht is. Was u ooit hier?"

„Neen", antwoordde hij met vuur, „maar ik ben er zeker van, veel terug te komen."

„'t Is een beetje inconventioneel, ons gesprek", fluisterde zij. „Wat geeft dat", antwoordde hij driftig, „wie stoort zich in zoo'n nacht aan etiquette. Mijn lichaam is weggevloden en ik droom. Oh! hoe graag zou ik dichter willen zijn, om deze nacht te beschrijven."

„U zoudt uw tijd verspillen", antwoordde zij, terwijl zij opnieuw glimlachte. „Kijk naar de maan", riep zij plotseling, „zij lacht u uit."

„Niet waar", antwoordde hij, „zij glimlacht, zij lacht ons beiden toe."

„Dat noem ik een grijnslach,” zei zij.

„Het mannetje grijnst”, gaf hij toe, maar dat is een grijns van afgunst. Hij is jaloersch, hij is alleen.” „Hij draagt zijn eenzaamheid blijmoedig”, merkte zij op. „Voelt u u dikwijls eenzaam?”

„Heel dikwijls”, zei hij, „en u?”

„Tusschenbeide, bijvoorbeeld vannacht — tot u kwam.”

„En ik, ik was erg eenzaam, voor ik u ontmoette.” „’t Schijnt, dat wij aan elkaars gezelschap behoefte hadden,” zei zij. Wij zijn elkander dank verschuldigd. „Ik wil de mijne oogenblikkelijk betuigen”, antwoordde zij. „Alleen zijn is ongelukkig zijn.”

„Niet altijd volgens mijn idéé, soms voel ik mij gelukkig als ik alleen ben.”

„Maar niet nu”, bad hij, „zendt u mij nu niet weg.” „U moogt blijven, ik heb geen recht u weg te zenden. De bosschen hooren mij niet toe.” „Zij hooren bij u”, zei hij, „zij schijnen mij toe een deel van u te zijn vannacht.” „Nog meer inconventioneel”, mompelde zij. „Zooals u wilt” zei hij „meer waarheidslievend.” „De waarheid is inconventioneel”, was haar antwoord, en zij bleef rustig zitten, terwijl zij hem aankeek.

En de maan zette haar beste beentje voor. Zij verlichtte het gras om hen heen en deed een hoekje van de steen waarop zij zat, glinsteren.

Zij maakte haar gezicht koud en bleek als marmer,

zoodat ze meer op een standbeeld dan wel op een vrouw geleek. Zij verlichtte ook zijn gezicht, toen hij naar haar op keek en schitterde in zijn oogen als twee lichtende punten.

Zij ontnam aan zijn gezicht de alledaagsche trekken en gaf hem het gelaat van een ridder, wien een visioen van de heilige graal voor de oogen komt. En zij verdonkerde de schaduwen om hen heen om zijn veraf zijn van deze wereld nog meer te doen uitkomen.

„Waarom moet iemand alleen zijn”, zei hij plotseling. „Waarom zouden gij en ik alleen zijn? Deze nacht heeft ons samengebracht, waarom zouden wij, ons verder leven niet bij elkaar blijven? U en ik. Ons leven zou een droom, een sprookje kunnen zijn. Wie zou ons in den weg kunnen staan?”

„Slechts één persoon”, antwoordde zij weer zacht glimlachend „mijn man.”

Zijn gezicht trok pijnlijk samen. 't Kan spijt geweest zijn, maar dit veranderde spoedig in kalme berusting. Hij stond op: „Ik kon niet weten....!” was al wat hij zei. Hij ging heen. Bij den weg gekomen, keek hij nog eens om.

Zij zat nog op denzelfden plek en keek hem na, nog steeds den glimlach op haar lippen. „Wat bezielde mij”, vervolgde hij, zoodra hij uit haar gezicht verdwenen was, om een dergelijk voorstel te doen?

Hij hoorde haar weer spreken. „Haar man”, had zij gezegd, slechts één persoon.

Hij krabde achter zijn ooren „maar natuurlijk, zij wist

niets", zei hij half luid: „Er is meer dan één persoon." Daar is ook nog mijn vrouw. Wat bezat mij?"

En de maan grijnsde nog steeds aan den hemel. Ik bezat hem, zei 't mannetje in de maan, ik deed alles.

O! die domme, domme menschen!

En nu genoeg kattenkwaad voor dezen nacht uitgevoerd hebbende, verborg zij zich achter een wolk.

Weemoed.

O, droeve weemoed van ons aardsch bestaan,
Schijn van geluk, waarnaar we hijgend jagen
Als naar een bloeme, die slechts weinig dagen
Tot vreugd ons bloeit, om dan weer te vergaan.

Dan vallen één voor één de teere blâan
En worden door den wind ver weggedragen
We omklemmen het gespaarde steeltje en klagen
Het drenkend dof en stil met traan op traan.

Als wilden wij 't door weenen wedergeven
Wat 't eens aan geurend, kleurend bloemenleven
Aan pracht van teere bladerkrans bezat.

't Is al vergeefs, dat takje is ons gebleven
Een weemoedsglimlach komt 't gelaat omzweven.
Zoo zacht als zelfs geluk geen glimlach had.

Lieve Amelia.

Eenigen tijd over hebbende wil ik je weer eens eenige wederwaardigheden uit mijn leven mededeelen. Een week of vijf geleden, ontving ik je brief. Het dunkt mij onnoodig je mijn verontschuldiging aan te bieden, over 't lange wachten met antwoorden.

Mijn studie eischt te veel tijd dan dat ik ieder moment aan jou zou kunnen schrijven. Ik meldde je vroeger reeds enkele bijzonderheden uit de novitiatstijd, de eenige tijd gelukkig dat wij onnoodig veel van de club merkten. Zooals altijd Amelia was ook weer in dit geval mijn eerste indruk de juiste.

Ik kan niet anders zeggen, dan dat het leven in Delft mij ten zeerste is tegengevallen. Over de studie wil ik zwijgen. Dat was mijn eigen weldoordachte keuze en 't spreekt vanzelf dat ze mij volkomen bevredigt. Reeds nu voel ik in de toekomst, niet zoo heel ver weg meer Amelia, iets grootsch te zullen presteeren in de scheikunde.

Maar het leven daarbuiten. De tijden dat ik gedwongen ben, mij te bewegen in een mij hoogst onsympathieke meisjeswereld.

Ik wilde dat ik nooit lid geworden was, maar ach, ik moet toch ergens koffiedrinken, toch ergens kunnen zijn, wanneer ik tusschen twee colleges een uur vrij heb.

Daar zijn enkele meisjes die ik niet zien kan. Dat zal je verwonderen Amelia. Je zult mij niet herkennen, jij die

weet hoe ik reeds in mijn schooljaren, mij op 't standpunt van de wijze stelde, die glimlacht over het kinderachtig gedoe der dwazen. Maar er zijn gevallen Amelia, dat de wijze niet meer glimlachen kan. Dat zij mij tot middelpunt van hun geestigheden verkiezen, dat kan mij niet schelen, dat begrijp je. Ik antwoord ze natuurlijk nooit, tenzij om ze op hun plaats te zetten. Maar dat zij hun verderfelijken invloed trachten uit te oefenen op zwakkeren, op mijn jaargenoten, schoolkinderen nog hoewel zij zich anders verbeelden, dat is iets wat ik hun ten hoogste kwalijk neem. Van het begin van het novitiat is er nooit, dan met de diepste minachting over een van begin af aan geregeld studeeren gesproken. Onze plannen om nooit ook maar één college te verzuimen, iederen avond onze dictaten bij te werken, werden als hoogst belachlijk voorgesteld. Op mij heeft zooiets geen invloed. Ik stoor mij niet aan het lachen van enkele onwijzen. Maar zij die minder sterk staan. Het schijnt dat wij in Delft gekomen zijn terwille van de club. De studie wordt als een hoogst onaangename bijkomende omstandigheid beschouwd. Het spreekt Amelia dat niet allemaal een dergelijke leer huldigen. Vooral onder de ouderejaars zijn er enkelen die het leven iets ernstiger opvatten.

De hoogste lof die een eerstejaars kan verwerven is de mededeeling, dat zij wel een goed club-lid worden zal. Gelukkig heeft van mij niemand nog ooit zooiets kunnen zeggen. Het niet verschijnen op de thee's middags en op de vergaderingen wordt je zeer kwalijk genomen. Een paar maal ben ik op de

thee verschenen. Niet omdat ik er eenige verwachtingen van had, maar je kent mijn principe, geen oordeel te vellen voordat ik de zaken onderzocht heb. Niet te beschrijven hoe vervelend het was. Over dat wat hen het meest aan 't hart moest gaan, over de studie geen woord. Niet alleen werden er geen twee ernstige woorden gewisseld, maar het was mij onmogelijk een degelijk gesprek aan te knopen, door het leven dat een paar noodig vonden te maken.

Ik moet je zeggen Amelia, dat ik een dergelijk vertoon van uitbundige vroolijkheid ongepast vindt tegenover andere leden. Dat mochten zij wel eens bedenken, zij die hun mond vol hebben over anderen.

Dan het idee, dat je een avond zou verknoeien om op een meisjesvergadering te komen, Amelia het is te bespottelijk.

Ik zou er om lachen als ik mij niet ergerde, dat zij zooiets durven te verwachten.

Dat gewichtig doen, dat naäpen.

Ik begrijp niet waarom ik er mij over opwind, maar ik vind het vreeselijk. Dan wordt er veel gebazeld over ontwikkeling door omgang en verheffing door vriendschap. Alles heel mooi maar de studie gaat voor. In mijn speciaal geval zou ik natuurlijk de verheffende partij zijn, maar dan zie ik niet in waarom ik al mijn tijd zou besteden met andere meisjes te ontwikkelen. Maar wanneer je de zaken even scherp beziet als ik, dan begrijp je toch ook wel dat dit goed praten is van hun zucht tot nietsdoen en op de club hangen.

Ontspanning na inspanning is hun lijfspreuk, waarbij zij dan voornamelijk het eerste deel in acht nemen. Voor mij Amelia is de studie geen inspanning. Ik hoef niet na iedere minuut werken een uur afleiding te hebben. Ik kan zeer tevreden met mijn bestaan zijn, zonder van het eene amusement naar het andere te hollen.

Natuurlijk wil ik aannemen, dat niet iedereen, in een zich volkomen wijden aan de studie haar behoefte vervuld ziet. Dat eischt een ontwikkeling van hersens en karakter, die niet iedereen zich eigen kan maken. Maar is het dan noodig, Amelia, dat je je zwakheden aan anderen opdringt. Dat je anderen afhoudt van den weg die je zelf niet begaan kunt! Hen wanneer dit niet lukt bespot en uitlacht. Neen, de diepste eerbied en ontzag, paste hun voor diegenen, die den moed hadden, zich een verheven levensdoel te kiezen.

Amalia 't deed mij goed me te uiten al is het dan maar aan jou.

Tot een volgende keer maar dan geen woord meer over hen, die te laag staan, dan dat ik mij over hen zou ergeren.

Dat is het standpunt waardig aan je nicht

GERARDINE.

P.S. Ik heb van allen, de meeste stoffen onderzocht op het laboratorium en reeds heeft de professor zijn goedkeuring over mijn werken geuit.

Novieten Lied.

Wijze: De Schutterij van Speenhoff.

Aan de Delftsche Hoogeschool,
Studeeren vele meisjes
Daarom bestaat een club
Waar ze zingen vele wijsjes.
Er is ook een novitiaat,
Dat duurt altijd tien dagen
Daarom is 't de moeite waard
Om terdeeg ons te beklagen.

Wat lijkt het toch heerlijk
Wat lijkt het toch fijn
Studente te wezen
En clublid te zijn.
Maar om dat te worden
Moet je al dien tijd
Voor novietje spelen
En dat is moeilijk.

Eerst kom je op de club
Een toespraak wordt gehouden.
Dan wordt je aan 't werk gezet
Met namen te onthouden.

Al deed je nog zoo je best,
Om nog iets er van te weten
Toch merkte je op het lest
Dat je alles weer was vergeten.

Wat lijkt het toch heerlijk
Wat lijkt het toch fijn
Studente te wezen
En clublid te zijn.
Dan ken je de leden
Dan ken je elkaar,
Behalve de novieten,
En dat zijn maar een paar.

De tocht naar Meiendaal
Is lang niet te versmaden,
Je leert elkaar allemaal
En dat is niet af te raden
Tot slot nog van de tocht
Kwam er een weinig regen,
Maar dat was voor de stof
En dus bedoeld als zegen.

Wat lijkt het toch heerlijk
Wat lijkt het toch fijn
Studente te wezen
En clublid te zijn.

Dan kun je thuis blijven
Als 't regent dat 't giet,
Maar als je noviet bent
Dan mag je dat niet.

Naar Rijswijk op de fiets,
Waarheen we 's morgens reden,
Dat was nog heelemaal niets
Bij 't geen we daarna deden,
De beenen aan elkaar
En dan maar hard aan 't lopen.
Wat lijkt het toch heerlijk
Wat lijkt het toch fijn
Studente te wezen
En clublid te zijn,
Dan hoef je niet mee te doen
Zooals een noviet,
Want als je geen zin hebt
Dan doe je het niet.

Nu wordt het eindelijk tijd
Een eind aan 't lied te maken
Ofschoon de stof die 'k heb
Nog niet begint op te raken

Daar heb je de vele thee's
De roeitocht en de fietstocht
Die groenen repetities
De inauguratie ontbreekt nog
Wat lijkt het toch heerlijk
Wat lijkt het toch fijn
Studente te wezen
En clublid te zijn
Dan gaan we flink fuiven
Dan doen we flink mee,
Want dan zijn we leden
Van de D. V. S. V.

Wind.

Eenzaam zat ik in mijn stille kamer, waar het lamplicht, geel getemperd door de zijden kap, gleed over al die bekende dingen en hen tot een geheel maakte, een ruimte, warm en licht, afgesloten van het donkere buiten. Het was stil om mij heen, en ik werkte, probeerend, dadelijk alles alles in mij op te nemen wat mijn oogen lazen in het boek vóór mij. Maar het ging niet, telkens moest ik hardop herhalen, de woorden voor ze doordrongen tot mijn trage hersens. En dan zat ik te staarogen, mijn kamer rond, zag alles en van alles niets.

Weg m'n gedachten van het werk!

Droomend van het leven, hoe het was, en wat het worden zou

Tot plotseling met een schok m'n bewustzijn weer bij het werk was, en met 'n bestraffend „kom vooruit”, dwong ik mijn weemoedig denken weer de zinnen uit het boek op te nemen. Zoo ging het een tijdje goed. Daar opeens een geruisch in de verte dat naderbij komt.

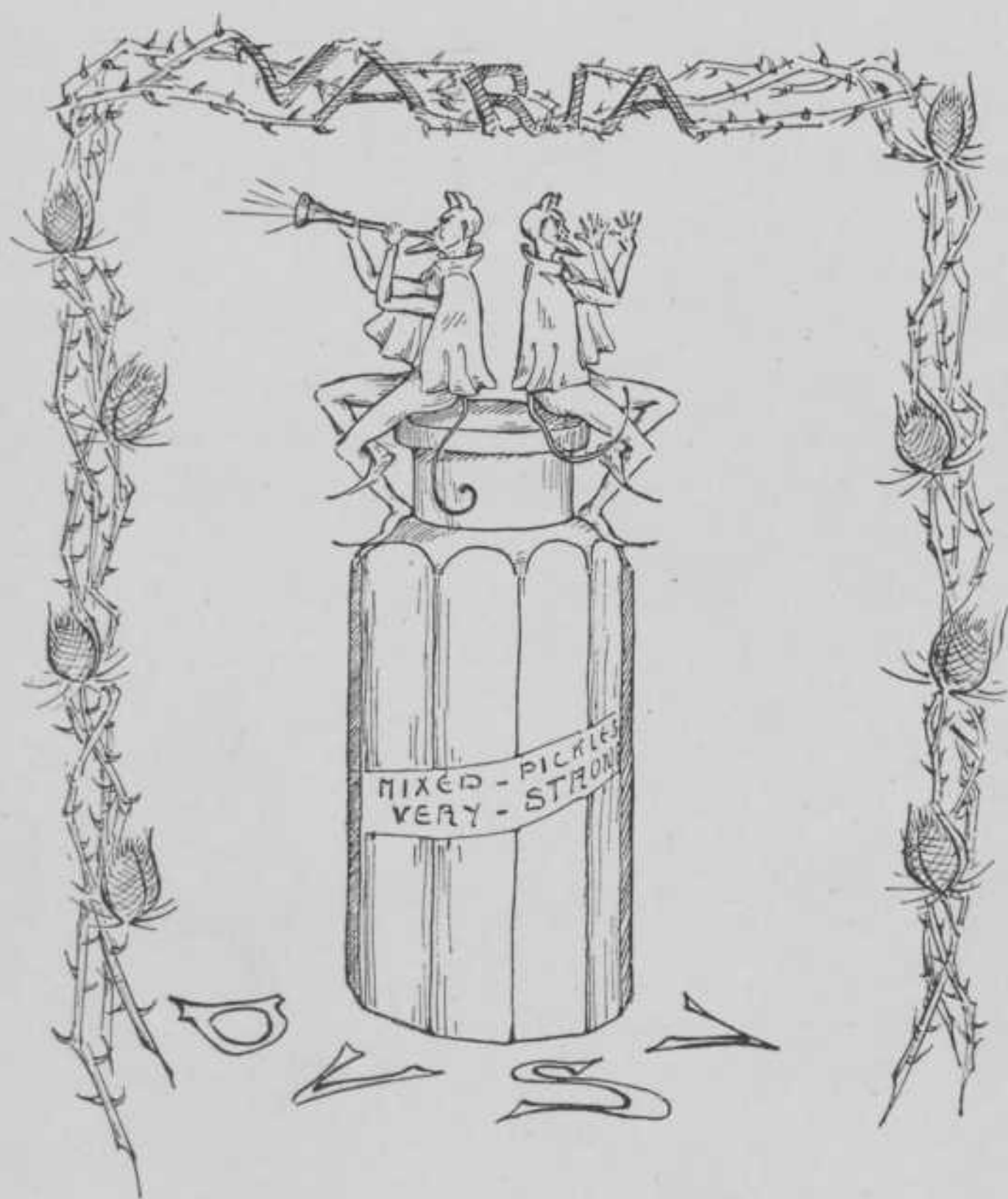
Oh! de wind die door de boomen raast. Hoor eens! Woest komt hij aan en schudt hun kruinen, fluit in de schoorsteen en rammeld aan de ramen.

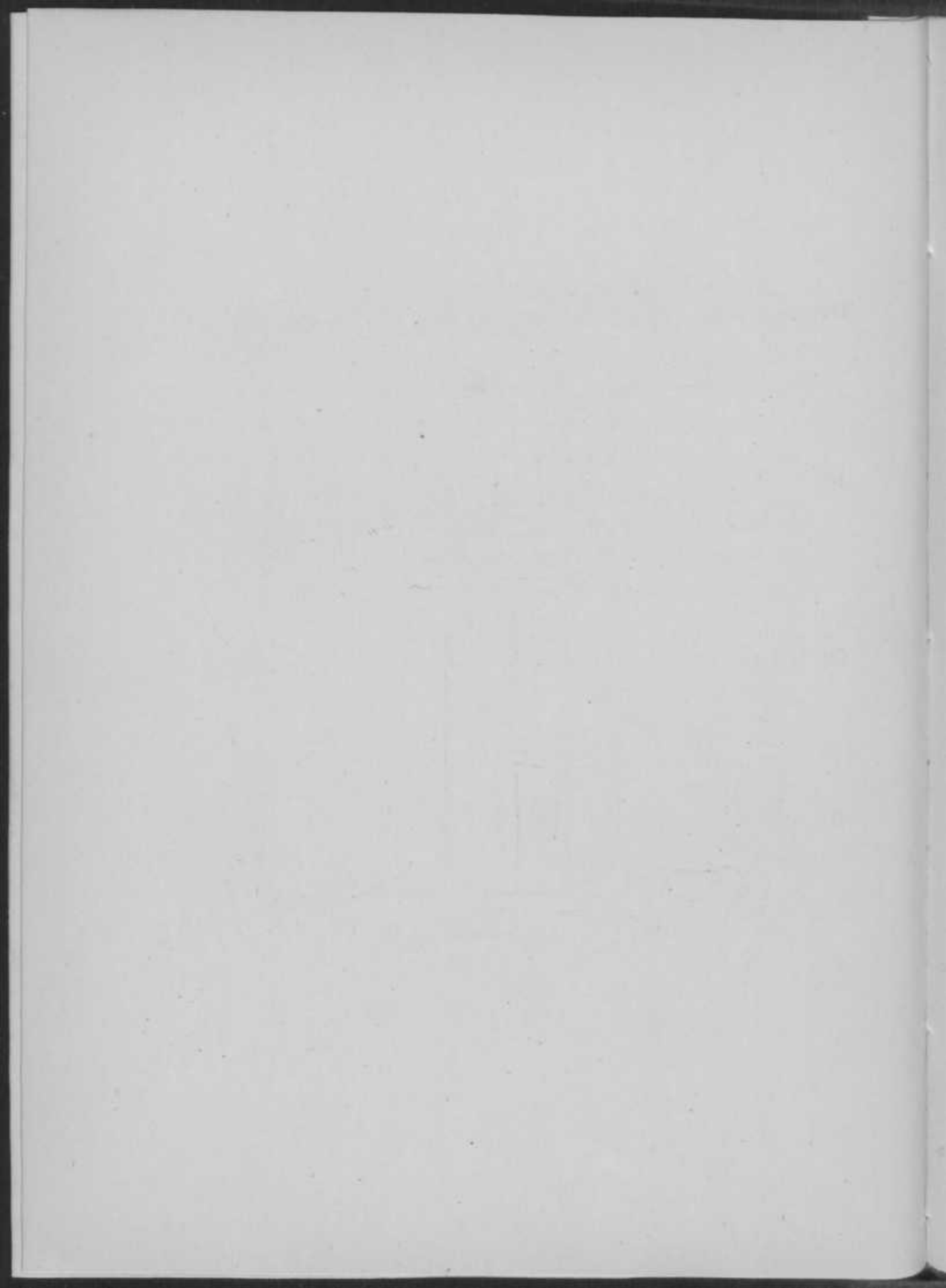
Bons! het boek dicht, hoed en mantel gezocht en naar buiten.

Wat een genot te loopen door de wildwaaiende wind, die me omvangt en met zich meevoert, die streelt mijn wangen en woelt in mijn haar, dat het losgaat en vliegt me vooruit.

Weg al het gedroom en het weemoedig eenzaam gevoel, als de vroolijk huppelende bladen zijn mijn gedachten, één voel ik mij met de boomen, de struiken en het rimpelende water, voortgestuwd tot groote golven door de bulderende kracht van de wind. En dan terug! Tegen de stormende wind in, hem tastend bij iedere stap, met het hoofd omhoog, dat het raast om mij heen. En ik zou willen lachen, van vreugde alleen om die heerlijke, dolle, stoeiende wind.

ADELAÏDE.

Beginvarium.

Zij ringeloort, zij kritizeert
De stumperds naar den geeste.

DE GENESTET.

Idem.

Il n'est pas si dangereux de faire du mal à la plupart
des hommes; que de leur faire trop de bien.

ROCHE FAUCAULD.

Op lezers van den Almanak.

Gutes in Künsten verlangt ihr?
Seid ihr den würdig des Guten.

Op examenangsten.

O ga voorbij en stoor mijn vrede niet.

MARIE METZ-KONING.

Op Clubcadeau.

Is 't waar, dat men de millioenen al gepasseerd is?

KARTINI.

Op improvisatie.

Het scheen haar of reeds alles gezegd was en zij wist
niet waarover zij zou spreken.

VAN EEDEN.

Op labiele koffietafel.

Deze verbinding kan door een schok bij gewone temperatuur reeds uiteenvallen.

DICTAAT ANORG. CHEMIE.

Op Delft.

Nur wenn jenen zu begraben ist,
giebt es etwas zu sehen.

Op mondeling examen.

Come back my thoughts.

LONGFELLOW.

Op almanakinzendsters.

Fluks aan het verzen lijmen
Vol geestdrift en gevoel
Want nu zijn alle rijmen,
Geheiligd door het doel.

DE GENESTET.

Op

Soeben hatt Apoll wie froh
Gar ein Sonnett gedichtet.

SCHILLER.

Op receptie 29 Oct.

What a chatter they were all making.

Op de leden in de Novitiatstijd.

Traitez votre élève selon son âge.

ROUSSEAU.

Op mondeling examens.

Zoo'n ouwe kerel zou je nog akelig maken ook.

FAM KEGGE.

Op de leeuw in „Prisma”.

Son pied sonore et vigilant.

DE CHENIER.

Tusschenvarium.

Aus der schlechtesten Hand kann
Wahrheit mächtig noch wirken.

Op 1ste jaars.

I am not a moment idle.

LONGFELLOW.

Op niet-inzendsters.

Nicht dir uud einigen gieb dat gute, das du gefunden
auf deinen schweren wege gieb es allen.

Op XIII^{de} Lustrum.

Mijn gewaad was doorweven met paarden.

IRIS JACQUES PERK.

Op 26 Sept. 1913.

„Een gedruisch van wilde en verwarde stemmen kwam
op ons aan.

Op examen.

Was man braucht, das weisz man nicht
Und was man weisz, das braucht man nicht.

Op Lucullus.

Maar 't is goed, dat men niet altijd weet wat men eet.

SCHOOLMEESTER.

Op Lab. Techn. Analyse.

I wander on as in a dream.

Op inauguratie-diner-emoties.

Wat hiel zoo kort in dwangh, die breidelooze gasten?

GIJSBR. v. AMSTEL—VONDEL.

Op 't examen.

Toen in die groote, holle zaal,
Mijn hart aan weedom brak.

DE GENESTET.

Op Almanak-redactie.

Nu vlucht de slaap reeds in den vroegen morgen.
Ja, somtijds heeft de nacht geheel voor ons geen rust.

Op de Balans.

O! wee, wat gaf dat een opschudding.

Oordeel 1ste jaars.

Arrogance was a mild word for the attitude of L. v. . . .

ELINOR GLYN.

Dito.

Sweetness was mild word for *our* attitude.

Op S.W.-redactie.

Daar waren eens 7 jongetjes die een verbazende drukte hadden. . . .

SCHEMERUURTJE.

Op den heer Marchbanks

God's mercy is upon the young.
God's wisdom in the baby tongue.
That fears not anything.

F. PARABLE OF CHAYU BHAGET.

Op Eerstejaars.

She had that inborn sense of the privileges and rights
of age which is perhaps the rarest and most lovable
attribute of youth.

MONA MACLEAN.

Op Varia zoeken.

Je prends mon bien
Ou je le trouve.

MOLIÈRE.

Op Bouwkundige faculteit.

We think that we shall build a great cathedral a crowning glory to architecture, and we end by contriving a mud hut.

SHIPS THAT PASS IN THE NIGHT.

Slotvarium.

Denkt over dit alles eens na.

MULT. Max Havelaar.

Idem.

Jetzt kein wort mehr!

SCHILLER.

Geslaagden voor examens in 1913.

In Januari.

Scheikundig gedeelte Scheikundig Ingenieur.

J. J. J. Dingemans.

Vóór de Zomervacantie.

Propaedeutisch examen Electrotechnisch Ingenieur.

J. C. E. Bal.

J. W. Manders.

J. C. de Kroes.

Propaedeutisch examen Wiskundig gedeelte.

E. T. van den Ban.

C. Rouffaer.

C. Boele.

M. Snethlage.

A. Brons.

J. A. van der Spek.

W. M. Deerns.

G. Tergau.

J. Dingemans.

M. A. de Val.

C. W. Grootendorst.

G. de Vos.

H. J. Kruseman.

A. Weisfelt.

B. Polis.

Natuurkundig gedeelte Bouwkundig Ingenieur.

M. A. de Val.

Technische vakken Electrotechnisch Ingenieur.

M. C. C. ter Poorten.

Handteekenen.

H. Meiss.

Na de Vacantie.

Propaedeutisch examen Bouwkundig Ingenieur.

M. A. de Val.

Technische vakken Bouwkundig Ingenieur.

M. Snethlage.

Technische vakken Scheikundig Ingenieur.

N. Kloppert.

J. Tromp.

Wiskundig gedeelte Scheikundig Ingenieur.

E. Driessen.

B. Meyen.

N. Kloppert.

2e gedeelte Candidaats-examen Bouwkundig Ingenieur.

G. Wolffensperger.

Scheikundig Ingenieurs-examen in Juni.

A. H. Manders.

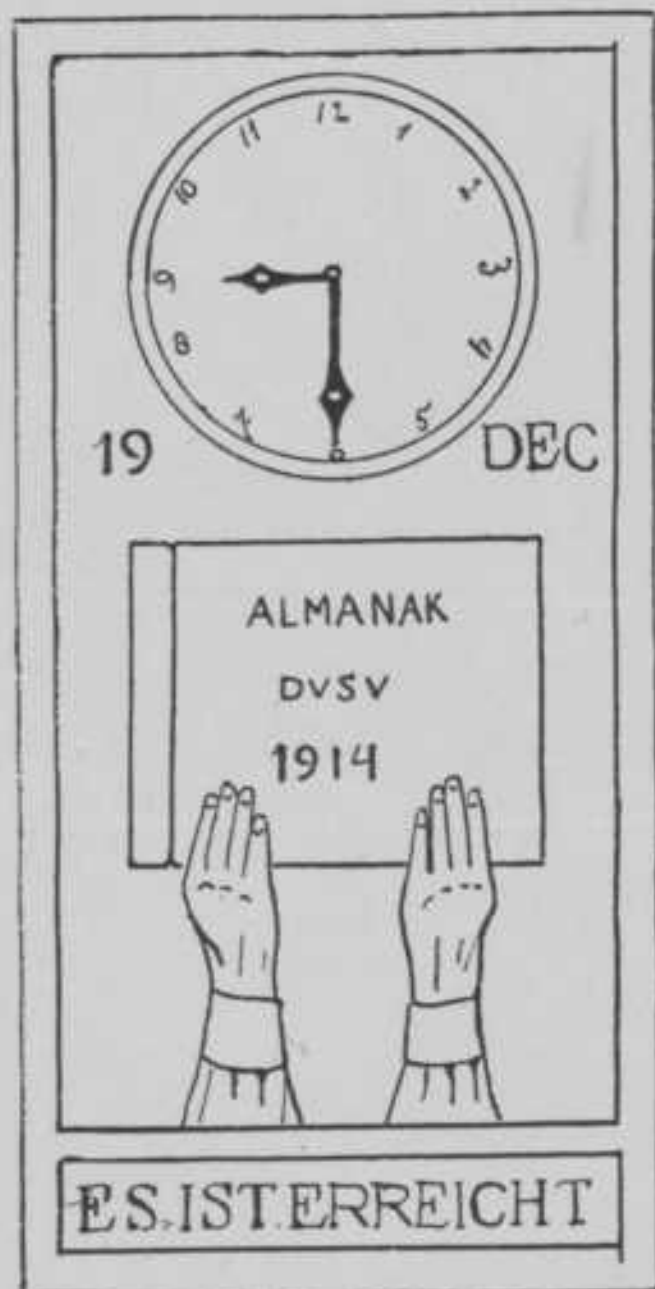
J. C. C. Postma.

Ledenlijst D.V.S.V. 1912-1913.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
EERE-LEDEN.			
A. Penninck van Oudeland-Scheltema.	S. I.		
E. Douglas-Mac Gillavry.			
T. G. van Tiel-van Neck.	C. I.		
J. P. Verhey-Rombach.	S. I.		
J. C. C. Postma.	S. I.		
GEWONE LEDEN.			
1 S. J. Abel.	T.	Wilhelminalaan 16, Rijswijk.	Idem.
2 J. C. E. Bal.	E.	Vlamingstraat 72.	Hoogstraat 64, Schiedam.
3 E. F. van den Ban.	C.	Gasfabriek.	Kampersingel 70, Haarlem.
4 C. Boele.	T.	Koornmarkt 207.	Slikkerveer.
5 P. J. Bilheimer.	T.	Sweelinckplein 20, Den Haag.	Idem.
6 A. Brons.	T.	Rotterdamsche Weg 21.	Appingedam.
7 M. Cheriex.	B.	Nieuwe Laan 42.	Schotersingel 3, Haarlem.
8 W. M. Deerns.	T.	Voorstraat.	Fred. Hendrikstr. 19, Utrecht.
9 J. J. J. Dingemans.	T.	Voorstraat 87b.	Rossum bij Zalt-Bommel.
10 E. Driessen.	T.	Hugo de Grootstraat 58.	Fransche straat 30, Nijmegen.
11 A. Dijkman.	T.	2de Sweelinckstr. 111, Den Haag.	Idem.
12 H. van Gelderen.	T.	Gr. Hertoginnel. 101, Den Haag.	Seissingel R 67a, Middelburg.
13 D. van Gelder.	T.	Amalia v. Solmstr. 9, Den Haag.	
14 H. van Gennep.	T.	Prins Mauritslaan 49, Den Haag.	Idem.
15 A. Groenema.	T.	Koninginnelaan 35, Rijswijk.	Idem.
16 H. W. de Groot.	T.	Nieuwe Haven 157, Schiedam.	Idem.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
17 H. W. Grotendorst.	T.	Oostsingel 15.	Ginnekenweg 47, Breda.
18 A. H. van Haaften.	T.	Nieuwe Plantage 81.	Middenveer B 70, Sliedrecht.
19 P. J. Juda.	E.	Koninginnelaan 37, Rijswijk.	Idem.
20 A. J. H. Kam.	T.	Nieuwe Laan 40.	Nierloosche weg 14, Helmond.
21 P. Keuchenius.	T.	Leeuwendaallaan 52, Rijswijk.	
22 N. Kloppert.	T.	Oude Delft 171.	Zierikzee.
23 J. C. Koopman.	T.	v. Slingelandtstr. 111, Den Haag.	't Sas, Zierikzee.
24 G. C. Krayenhoff van de Leur.	T.	Valeriusstraat 75, Den Haag.	Idem.
25 J. C. de Kroes.	E.	Schied. weg 421, Overschie.	Idem.
26 A. G. Kroese.	T.	Beeklaan 354, Den Haag.	Idem.
27 H. J. Kruseman.	T.	Noordeinde 11.	Halfweg bij Amsterdam.
28 S. B. Lammers.	T.	Fred. Hendr.-plein 9, Den Haag.	Idem.
29 L. van Lennep.	C.	Koornmarkt 203.	
30 H. J. van Lutsen- burg Maas.	T.	Geestbrugweg 20, Rijswijk.	Idem.
31 J. M. H. Manders.	E.	Van Swietenstr. 135, Den Haag.	Idem.
32 J. C. Meiss.	T.	v. Blankenburgstr. 69, Den Haag.	Idem.
33 W. B. Meyen.	T.	Beeklaan 426, Den Haag.	St.-Annalaan 63, Nijmegen.
34 C. Ochtman.	T.	Emmastraat 62, Den Haag.	
35 E. H. C. Polis.	T.	Prins Mauritslaan 43, Den Haag.	
36 M. C. C. ter Poorten.	E.	Conradkade 58, Den Haag.	Idem.
37 M. Posthumus.	T.	Phoenixstraat.	
38 C. Puyt.	T.	Obrechtstraat 205, Den Haag.	Idem.
39 S. van Os van Delden.	T.	Oude Delft 171.	
40 E. Raaymakers.	T.	Nicolaïsstraat 26, Den Haag.	Idem.
41 W. A. Rakhorst.	T.	Obrechtstraat 554, Den Haag.	Heerde.
42 C. Rambonnet.	T.	Rotterdamsche weg 21.	Assen.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
43 C. E. Rouffaer.	T.	Kerkplein 5, Den Haag.	Ouderkerk bij Amsterdam.
44 A. Th. Schiphorst.	T.	Noordeinde 24.	Idem.
45 M. F. Snethlage.	B.	Koningskade 9, Den Haag.	Idem.
46 J. A. van der Spek.	T.	Oude Delft 16.	Idem.
47 G. W. Tergau.	T.	Obrechtstraat 117, Den Haag.	Idem.
48 J. Tromp.	T.	Oude Delft 171,	Leeuwarden.
49 M. A. de Val.	B.	L. v. Meerderv. 226, Den Haag.	Idem.
50 J. van de Velde.	T.	Van Leeuwenhoeksingel 8.	
51 M. M. de Vos.	T.	Fr. Hendriklaan 64, Den Haag.	Idem.
52 J. Weisfelt.	T.	Voorstraat.	Marschpoststr. 6, Zutphen.
53 G. W. Wolffen- sperger.	B.	Heemskerckstr. 76, Den Haag.	Idem.
54 J. L. Woudstra.	T.	Hugo de Grootstraat 58.	
55 B. Zeeman.	B.	Rijnsburgerweg 65, Leiden.	Idem.
56 L. van Zwanenburg.	T.	Koninginnelaan 41, Rijswijk.	
BUITEN-LEDEN.			
J. B. Mouton.		Nassau Dillenburgstr. 40, d. H.	
A. Waltman.		Van Leeuwenhoeksingel 28.	
BUITENGEWONE LEDEN.			
M. W. Fuhri Snethlage.		Woerden.	
S. van Hoytema.		Noordeinde 11.	
C. Janssen van Raay.		Oude Delft 180.	
N. de Raadt.		Rijnstraat 20, Den Haag.	
E. J. Manson.		Zeilstraat, Amsterdam.	
A. H. Manders.		Veestraat, Helmond.	

GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR., TE DELFT.

